

20060412

Geen woorden maar daden.

Dáádwerkelijk in het leven staan.

Datum :12-04-2006
Thema :Daadkracht in deze tijd.
Plaats/Organisatie :Hoorn / "De Nieuwe Aarde"
Sprekers :Marieke de Vrij

Korte inhoud:

We leven momenteel in zeer roerige tijden. In ons hart voelen we, dat veel van wat in de wereld gebeurt niet klopt, niet deugt. Het is duidelijk dat veranderingen dringend noodzakelijk zijn. Maar hoe betrokken voelen wij ons daarbij, en wáár precies ligt onze verantwoordelijkheid? En hoe bewerkstelligen wij die veranderingen? Hoe daadkrachtig zijn wij in staat zélf onze bijdrage te leveren, om het tij te doen keren? En op welke wijze zouden wij dat dan moeten doen?

Door middel van voorbeelden en hoor en wederhoor tracht Marieke ons hierop een antwoord te geven.

Marieke:

Welkom allemaal.

Het thema van vanavond is: "Geen woorden maar daden. Dáádwerkelijk in het leven staan".

De eerste herinnering die over dit onderwerp bij mij naar boven komt, is het contact hierover met mijn onstoffelijke begeleiding en zij mij toen lieten weten, dat hier in Nederland veel mensen zich spiritueel hebben kunnen ontwikkelen. Daar was ruimte voor geweest. Maar dat zij desondanks tot hun teleurstelling zagen, dat veel mensen iedere avond bij de televisie, onder het genot van een borrelhapje, alleen filosoferend het wereldnieuws bespraken en niet bereid waren, om met de spirituele kennis die ze zich verworven hadden, ook iets te gaan dóen. En als men het alleen bij filosoferen houdt, dan verruim je wel je geest, maar het licht van dieper weten en goede intenties worden daarmee nog niet in voldoende mate geïncarneerd.

Deze heldere analyse van mijn begeleiders is toen behoorlijk diep bij mij binnen gekomen.

Ik ben al zeer lang bezig te proberen mijn spiritualiteit zo goed mogelijk in praktijk te brengen. De noodzaak hiervan is mij heel duidelijk. Ook het weten dat 'wachten op dóen' niet de juiste houding is. Want er zijn wereldwijd zo

ongelooflijk veel zaken gaande en te dóen, ook dichtbij huis, dat als we alleen maar afwachten tot anderen actie gaan ondernemen, of denken dat de politici dit wel voor ons zullen doen, dit dan zeker niet gaat lukken.

En met name de mensen, die zich al een lange tijd innerlijk ontwikkeld hebben, dienen juist médedragers te worden op het gebied van actief dóen.

En daar gaat vanavond deze lezing over.

Dat betekent ook, dat ik deze avond een flinke ruimte wil inlassen voor vraag en antwoord, en om daar waar mogelijk is jullie te steunen en te kijken waar jullie bereidheid ligt om dat wat jullie spiritueel ontwikkeld hebben ook praktisch en daadkrachtig te verwerkelijken.

Ik zal een paar essentiële stukjes van de vooraankondiging voorlezen:

“Waar het in deze tijd om gaat, is om niet steeds maar achterom te blijven kijken. Het gaat erom dat je in het ‘hier en het nu’, als vele inzichten je eigen zijn geworden, jij je verbindt met je liefdeskracht en vanuit deze kracht je leven vorm te geven. Thema’s die in het verleden gespeeld hebben kunnen zich opnieuw in het heden voordoen, maar nu vanuit een gewonnen inzicht. Door wat je aan ontwikkeling hebt opgedaan, geeft je nu de mogelijkheid thema’s op een vernieuwende manier te benaderen.

Dat maakt ook dat je je geen slachtoffer meer hoeft te voelen van het verleden. Je hebt nú de kans zaken anders georiënteerd neer te zetten.”

En dat is ook de werkelijke betekenis van transformatie. Jouw verleden transformeert door er in het hédén, vanuit een verruimd inzicht, nieuwe waarde aan te geven.

Mijn overtuiging is ook, dat mensen die een innerlijke zelfverwerkelijking doorlopen hebben en durven rusten in zichzelf, in ‘eenheid’ gaan samenvallen met wie ze werkelijk zijn. En dat ze dan ook in staat zijn op een bijzonder daadkrachtige wijze samen te werken met anderen, die eenzelfde proces zijn doorgegaan. En uit de optelsom van die afzonderlijke individuen wordt dan een meerwaarde verkregen, waarin toch ieder afzonderlijk volstrekt zichzelf kan blijven.

En dat kan alleen als je geen angst hebt jezelf te moeten inleveren, of te moeten bewijzen, want in dat geval kan er nooit een harmonisch groepsproces ontstaan. Maar als je jouw specifieke kwaliteiten bundelt met de specifieke kwaliteiten van anderen, dan is de méérwaarde van zo’n groep gigantisch.

Dit is ook bij uitstek een tijd waarin heel belangrijke samenwerkingsverbanden kunnen ontstaan en op een realistische manier vorm gegeven kunnen worden,

als mensen durven te vertrouwen op hun specifieke eigenheid en kwaliteiten en deze zonder ophef, maar ook zonder zichzelf kleiner te maken, aan te bieden. Wat we ook al eerder hebben benoemd, is dat het een denkfout is te geloven dat je pas gelukkig kunt zijn als je alle hobbels uit het verleden hebt gladgestreken. Nee, het gaat erom om in het 'hier en het nu' de weg van je hart te volgen en in liefde je verleden te aanschouwen.

Jullie gaven daar zelf een mooie aanvulling op met de zin:

" eigenlijk zit het antwoord al in het woord vér-leden besloten. Het is vér, dus het is gewéést en 'leden' is de verleden tijd van lijden."

Je bent al voorbij dit lijden als je dit inzicht hebt doorleefd.

Maar als wij het verleden maar blijven herkauwen, zonder dat dit ons vruchtbare inzichten oplevert, dan gaat je leven voorbij zonder dat je proces opschiet. Waar het in feite om gaat, is dat je uit alle processen die je in het verleden doorstaan hebt, de noodzakelijke inzichten hebt gedestilleerd. En daarna volgt de oefening datzelfde verleden los te laten en deze inzichten te gebruiken binnen hier en nu situaties, zodat je er nú anders en vruchtbaarder mee om kunt gaan. Want als we wonderen willen laten gebeuren zullen wij daar zelf daadkrachtig aan mee moeten werken, dus: "Geen woorden, maar daden!" Eens heb ik dat zelf een keer heel sterk ervaren. Toen was er iemand in mijn omgeving die sterk suïcidaal was, en alle professionele hulp die we inriepen, liet het volkomen afweten. Ik kwam dan ook tot de conclusie, dat ik nú echt zelf iets moest ondernemen, omdat bidden en smeken bij de hulpverlenende instanties geen enkel resultaat had. Ik diende nu te handelen. En ik heb die persoon toen tien maanden lang bij me in huis genomen, rechtstreeks uit de gesloten afdeling, en voorbijgaand aan alle voorschriften. Ik had zoveel in werking gezet dat dit kón, want ik wist, dat als ik dit niet zou doen, deze persoon zou overlijden.

En op zo'n moment gaat het er dan niet om, of je omstandigheden er wel geschikt voor zijn. Je staat op dat moment voor een kúuze. En ook al stuur je je vurigste gebeden naar boven en heb je de meest prachtige begeleiding om je heen, zoals ik, er blijft toch heel veel praktische daadkracht voor nodig wil iets zich écht ten goede kunnen keren. Bidden alléén is dan onvoldoende.

Ook jullie zullen dat gaan ervaren, want er komen momenten in je leven waarin je wéét dat mediteren alléén niet de verandering zal geven die je wenst, maar wèl het juiste handelen en het stáán voor waar je wérkelijk in geloofd, ook al zullen anderen je misschien op dat moment afvallen.

Wat ik jullie zou willen vragen is om nu even een paar minuten stil te zijn, en in die stilte aan je eigen dieper weten vragen wát er op dit moment, of in de

komende tijd in jullie persoonlijk leven aan de orde gaat komen. En hoe jullie je spirituele inzichten en de goede intenties die daarmee gepaard gaat, op een praktische manier kunnen benutten.

(stilte.....)

Marieke:

Wat ik vaak bij lezingen doe is de groep als geheel innerlijk te schouwen, om te zien welke thema's er bij de meerderheid van jullie spelen. En het allereerste thema dat ik zojuist waarnam, is dat velen van jullie nogal vermoeid zijn. In het bijzonder door het luisteren naar anderen en door te weinig aandacht hebben voor jezelf. En een téveel luisteren naar anderen is energielurpend, dat belemmert je daadkracht. Kijk dus of je in staat bent je eigen energie serieus te nemen en wat eerder te stoppen met luisteren als de boodschap al verstaan is. Een ander beeld dat ik zie is de bereidwilligheid van jullie, om je in te zetten voor anderen, ook langdurig, maar dat je je niet tijdig genoeg afvraagt, of die inzet nog welkom is en of die nog net zo functioneel is als in het begin.

Als je dat goed in jezelf aftast kun je bepaalde zaken misschien beter op een andere manier aanpakken en wellicht nieuwe zaken uitnodigen, die beter stroken met je gevoel van waar jij nu behoefte aan hebt.

Te grote oplettendheid naar anderen kan je weerhouden om zelf actief te worden, vooral als je anderen te kritisch gadeslaat. Dat is een vermoeiende bezigheid. Het is veel belangrijker om met geconcentreerde aandacht je eigen handelingen te volgen en daar serieus mee om te gaan. Want wanneer jij zaken meer bij de ander kunt laten, houd jij meer energie over, en de ander krijgt de mogelijkheid van zijn eventuele fouten te leren, die jij anders voortdurend had proberen te voorkomen. En dan zijn er twéé mensen aan het werk voor de taak van één.

Vraag:

Maar wat doe je dan als iemand zelfmoord wil plegen?

Marieke:

In dat geval is het niet zo, dat je dan op een ander let met het idee, dat hij het anders zou moeten doen. Als je een zodanige grote levensmoeheid en ontredde-ning bij iemand ziet, weet je dat dit gewoon een cruciaal moment is en dat je dit niet op die manier kunt laten doorgaan. Suïcidaal gedrag komt vaak voort uit eenzaamheid, of als je ánders wilt leven dan je leeft, maar niet durft. En er zijn natuurlijk nog talloze andere redenen.

Ik krijg nog een beeld. Dit beeld zal niet voor jullie allemaal gelden, maar er zijn hier in ieder geval meerdere mensen die heel ruimgévend zijn naar anderen. Dan bedoel ik dat niet in geld, maar gewoon in aandacht en betrokkenheid. Maar die in het vele geven, wat ze van nature doen, moeite hebben om in de pas te lopen met waar ze zelf behoefte aan hebben. En voor deze mensen kan het wel eens belangrijk zijn om zich af te vragen wat ze nu écht willen geven en wat ze voor zichzelf willen, zodat ze daar wat oplettender in worden en zichzelf dieper gaan ervaren, terwijl ze dit doen.

Als laatste beeld komt naar boven het thema: 'bitterheid'. Omdat in de vele processen die we doorgaan, individueel en maatschappelijk, veel mensen vanuit teleurstelling bitterheid aangrijpen, om niet meer vooruit te hoeven bewegen.

Dit zijn dan in grote lijnen de thema's die ik bij jullie als groep heb gelezen. Kunnen jullie je daar voldoende in herkennen? Ik zie heel veel mensen knikken. Als je déze thema's nu probeert te verbinden met het stiltemoment van daarnet, probeer dan even te vóelen welke punten eruit springen en wát je nodig hebt om daar handen en voeten aan te geven.

We gaan nu weer even in stilte.....

Marieke:

Ik heb zojuist even gekeken of er wat poëzie is dat aansluit op deze onderwerpen en de bundel viel open op: "Mijn enige kracht is."

Dat heb ik heel lang geleden geschreven. En ik weet dat als je daarin gaat staan, je leven nooit meer hetzelfde zal zijn. En mocht je nog aan verveling lijden, dan is dat daarna voorgoed van de baan.

*Mijn enige kracht is
om helder te blijven
in de keuze
waarvoor ik sta.*

*Zichtbaar op te komen
in spreken en handelen
voor dat, wat in mijn ogen
onrecht is.*

*In de hoop
dat wat ik spiegel
zichtbaar wordt*

voor de ander.

En zo niet....

*dan niet op te lossen
in de kleurloze massa
maar trouw te blijven
aan mijn diepste
overtuiging.*

En dat valt niet altijd mee als je op onderwerpen werkt die niet algemeen aanvaard zijn. Bij een thema zoals orgaandonatie bijvoorbeeld, bracht ik niet echt een gemakkelijke boodschap. Want als je dieper schouwt dan anderen, krijg je andere zaken waar te nemen, dan in de uiterlijke wereld. En om daar elke keer weer pal voor te gaan staan vraagt moed.

Het volgende gedicht heb ik geschreven toen ik midden dertig was, en het heet:

"Dit is wat ik ben."

Dit is wat ik ben.

*Hier heb je mee te maken
als je met mij wenst te zijn.*

Je bent vrij om te gaan.

*Ik kan en wil mijzelf
niet langer meer verloochenen.*

Dan stap je uit je aanpassingsgedrag, omdat je weet dat als je voortdurend in aanpassing leeft, je ontrouw bent aan jezelf. En dat is wat anders, dan als je bewust iemand tegemoet komt in een behoefte die op dat moment anders is dan de jouwe. Dan doe je dat vanuit een bewuste keuze en is het een daad van menslievendheid. Maar als je te aangepast leeft word je onvrij in jezelf. Het is een belangrijke stap om dat te doorbreken.

En het volgende gedicht gaat daarover. Het heet: **"Het wachten is voorbij."**

Wachtend op samengaan

heb ik de dagen gevuld

open en vrijlatend

zelf-dragend

alleen

menigmaal in kracht.

*Nu dien ik te gaan
het wachten is voorbij.*

*Zij op wie ik wachtte
dienen meer dan ooit daarvoor
zelf hun eigen keuzes te maken.*

*Ikzelf
sta nu alleen
voor de opdracht
te komen tot zelf uitgaan
zelf uit te zetten
dieper dan ooit daarvoor.*

*Wachten in deze fase
op hen die ik zo min
zou leiden
tot krachtverlies
in mij.*

*Ruimte heb ik
in overvloed geschonken
voor hun zelf-gaande proces
en voeding eveneens.
Ik dien hen vanaf nu
het eigen proces te laten.*

*Het wachten voor mij
is nu voorbij.*

Dit was zo'n kardinaal moment, waarin je beseftte teveel en te lang geïnvesteerd te hebben in de mensen om je heen, in de hoop dat je sámen zou kunnen reizen en dat je sámen voor bepaalde doelen zou kunnen gaan.

En dan voel je dat die spanningsboog van je hoop te ver wordt uitgerekt, en je in dat wachten op de ander je identiteit aan het opofferen bent, omdat je niet afgewezen wilt worden door de mensen waar je van houdt, en bij hen wilt blijven. Maar je weet ook, dat er een andere ordening wacht, hoewel je je er nog niet helemaal aan durft toe te vertrouwen, omdat het je beangstigt en je niet weet wat het je zal brengen. En toch is dát is het moment dat je, met vrede

in je hart, afscheid neemt van hen en de weg inslaat die jij dient te gaan, omdat, als je nog langer wacht het te laat is voor wat je dient te verrichten. Heel diep van binnen voel je dat. Dat kan geen ander voor je aangeven. En aan de hand van dat proces heb ik dit gedicht geschreven:
"Te gaan zonder vragen."

*God, laat mij drijven
op een stroom van verwachtingen
die mijn vermoeide hart optilt
naar waar U bent.*

*Laat dat mij genoeg zijn;
te gaan zonder vragen.*

Ik ben immers in Uw hand .

Anders gezegd: als ik vóel dat ik ergens gehoor aan moet geven en trouw wil blijven aan mezelf, dan dien ik er ook vanuit te gaan, dat wát me dat ook zal brengen aan narigheid of aan bevestiging, dit in mijn levensprogram, in mijn opdracht ligt besloten.

En er niet naar luisteren maakt, dat ik op het diepste niveau het vertrouwen in mezelf ga verliezen, en dat ik, als ik aan het eind van mijn dagen op mijn leven terugschouw, dan het meeste last zal hebben van dat wat ik heb laten liggen. Niet van wat ik gedaan heb, met vallen en opstaan weliswaar en met alle narigheid die er soms ook uit voortkwam. Het blijft altijd gaan om het dáádwerkelijk stáán voor wat je als je opdracht voelt.

Dan heb ik hier nog en stukje poëzie over bitterheid. Het maakt iets duidelijk over dit proces, want op het moment dat je bitterheid in jezelf voelt opkomen, heb je een keuze te maken. Het gedicht heet: 'Het is bitter.'

*Het is bitter wat er gebeurt,
maar ik wil niet tot bitterheid geraken.
De pijn van ontgoocheling zal mij niet verharden,
niet verslaan.
Ik zal mijzelf in liefde bewaren.*

Dat is dan een keuze die je maakt. En als je die maakt vraagt dat ook om verwerking van die bitterheid, iedere keer opnieuw als je voelt dat die weer de kop opsteekt.

Gun jezelf dan de boosheid en het verdriet, dat daarachter schuilt, te uiten. Huil en schréeuw desnoods, maar pot het niet op. Als je je gevoelens oppot, word je van binnen emotioneel koud en kun je uiteindelijk niet meer huilen. Je wordt dan 'hard-vochtig' - zo noem ik dat altijd - en je probeert dan vanuit dat gevoel je gelijk te halen. Maar in een dergelijke gemoedstoestand beoordeel je zaken al snel harteloos, vaak op het hooghartige af. Je lijdt dan in feite aan een vorm van mentale allergie. En daar kun je misschien wel even je gelijk mee halen, maar wezenlijke veranderingen zul je er niet mee bereiken. Want wil je écht in je situatie, of in je directe omgeving, of misschien wel op wereldniveau, zaken in verandering brengen, dan moet je dat nooit vanuit bitterheid doen. Als je dát doet, dan slaat die bitterheid als het ware in de zaken die je wilt veranderen en zul je ongeweten anderen pijn doen.

Want stel dat ik bitter over iets ben en daardoor extra heftig reageer. Door mijn heftige reacties kan ik een ander dan belemmeren zich vrij en spontaan te uiten, of zichzelf_bewust te veranderen. Als je verandering afdwingt roep je verzet op, en iedere stap die een ander naar jou toe zet, gebeurt dan niet echt vanuit vrije wil en heeft dus niet veel waarde. Maar op het moment dat jij je vrij, open en onafhankelijk opstelt, krijg je een heel ander verhaal. Zorg dus dat je gevoelens weer vloeibaar worden, en eens flink uithuilen helpt daarbij enorm! Dan verdwijnt die hardvochtigheid en bitterheid als sneeuw voor de zon.

Ik heb hier nog een gedichtje, dat op het bovenstaande aansluit:

*Ik besef steeds dieper
ik kan niet haten
hen
die ik van nabij heb liefgehad.
Dit is volkomen onmogelijk
gegeven de intense kracht
waarmee ik zonder voorbehoud
mijn innerlijke pijnen doorsta.*

*Hoe ontgoocheld ook,
hoe hevig ook geleden
tot op mijn naakte bot,
er is iets in mij*

*dat wegens de doorwerking
van dit pijnlijke proces
de hunkering naar liefde
doet hervloeien.*

Wezenlijk onaangetast.

Met andere woorden: we moeten gaan inzien en accepteren, dat alle mensen om ons heen er zijn, om ons te helpen ontdekken wie we wezenlijk zijn. Hun aanwezigheid heeft tot doel jezelf te leren kennen en daardoor meer jezelf te worden. Ook de maatschappij waarin je leeft heeft dit tot doel. En dan is het belangrijk, als we het hier dan hebben over “geen woorden maar daden” dat je stappen durft te nemen om dit doel te verwezenlijken, ook in situaties die jij als onaangenaam ervaart.

Je hebt als mens keuzes te over, maar wíl je kiezen, dát is waar het om gaat. En als je kiest, hoe onafhankelijk durf je te kiezen. Ben je écht bereid voor dat wat jou wezenlijk raakt te gaan stáán en tot hoever wil en kun je dit? Welke risico's durf je daarbij te nemen?

Nou, dit zijn de onderwerpen waar we ons vandaag met elkaar in gaan verdiepen. Het is het beste om bij hierbij zo dicht mogelijk bij jezelf en je eigen behoeften op dit gebied te blijven.

Ik stel voor dat jullie nu een aantal vragen gaan stellen en dan zien we wel wat daaruit voortkomt, dus wie wil?

Vraag:

Ik probeer momenteel iemand te ondersteunen, die veel emotionele pijn heeft. Ik probeer dat op een zachte wijze te doen, maar die persoon geeft daar geen ruimte voor.

Marieke:

Het is heel frappant, maar deze week stelde iemand anders exact dezelfde vraag.

Het antwoord wat ik daar op gaf was: “Als de ander niet open is voor jouw medeleven, dan is het aan jou om te bepalen hoe daar voor jezelf mee om te gaan. Maar dan zonder ervan uit het lood te raken, dat de ander daar vooralsnog, en misschien wel altijd, geen behoefte aan heeft.

Ongeveer dezelfde vraag werd laatst gesteld door een vrouw. Haar moeder is dementerende en daarbij heel agressief. En zij raakte van haar stuk door die agressie van haar moeder. Het antwoord dat ik haar gaf was: “Als jouw moeder

die enorme agressie naar jou toe heeft, dan is het aan j^ou om te voelen, of dit bij je leerproces hoort. Voelt dit niet zo, en ben je er echt van overtuigd dat het een projectie is van je moeder, om welke reden die er dan ook mag zijn, heb dan erbarmen met je moeder, om haar onvermogen te kunnen onderscheiden op wie zij haar niet verwerkte woede richt.”

Want veel mensen hebben in hun jonge jaren niet geleerd zaken in zichzelf te onderzoeken en, indien nodig, deze te verwerken, en de van daaruit ontstane inzichten in hun leven toe te passen. En alles wat nog niet verwerkt is wordt, meestal als je ouder wordt, weer op je bordje gelegd en kan dan soms vreemde beddingen zoeken, zoals het dementeren.

Maar dat wil niet zeggen dat de dochter zich schuldig moet voelen bij dat agressieve gedrag van haar moeder. Niet zij is de agressie, die agressie zit in haar moeder. En dat is meestal het moeilijke. Want vaak zijn we geneigd, om het plaatje dat een ander op ons plakt, voor wáár aan te nemen. Maar het is háár toetsing nu, om te leren scheiden wat bij haar hoort en wat niet. Wat overigens niet wil zeggen, dat zij haar moeder niet meer zou moeten zien.

Vraag:

Hoe kom ik tot die overgave en daadkracht?

Marieke:

Ik kan alleen maar zeggen hoe het voor mezelf werkt.

Als ik gehoor geeft aan mijn intuïtie, dan voel ik dat ik trouw ben aan mezelf.

Aan dát wat in mij geopenbaard wordt en waarbij ik het vertrouwen moet ontwikkelen, dat de tijd de uitkomst wel zal tonen.

Ik heb wel eens in mijn dagboek geschreven, dat het is alsof ik in een donkere piste, boven in de nok, op een koord loop, en dat ik in het pikkedonker probeer al tastende in balans te blijven. Puur en alleen dus op intuïtie.

Het werk dat ik nu doe, kan ik alleen maar doen door op mijn zorgvuldig opgebouwde intuïtie te vertrouwen. En dat opbouwen en versterken van mijn intuïtie gebeurt door steeds te luisteren naar mijn diepste kern en daarin te voelen wanneer ik weer een volgend stapje kan zetten. En de daarop volgende stapjes kun je alleen zetten door steeds maar weer gehoor te blijven geven aan die intuïtie, je leven lang. Dat gaat gewoon door. En de toetsingen worden ook steeds moeilijker, maar ook daar moet je je aan overgeven. Dat kan alleen als je

je steeds weer opnieuw, heel diep verankert in jezelf. Je móet jezelf vertrouwen.

Je hebt ook allerlei lagen in je intuïtie, en het vertrouwen bouw je laagje voor laagje op, door steeds tijdig gehoor te blijven geven aan die intuïtie. En als je dat doet wéét je ook, dat wat zich dan openbaart, van een andere orde is dan het simpele gevoel van: 'hé, even oppassen, ik voel dat er een auto aankomt.' Ook belangrijk is te beseffen dat je als kind al zeer veel wist, en dat je toen al vaak gevoeld hebt, zuiver wétend, wat er in je omgeving speelde en hoe de vork precies in de steel stak. Maar ook, dat je omgeving dit niet erkende en er andere 'waarheden' op plakte.

Daarom is het heel belangrijk je vertrouwen in dat kind ín je, weer te hernieuwen.

Kinderen voelen vaak feilloos aan hoe het met hun ouders, hun thuissituatie, of met hun leerkrachten zit. Maar volwassenen spelen vaak mooi weer, en op den duur weet je als jong kind dan niet meer, of wat je voelde wel klopte.

Durf daarom weer te vertrouwen op wat je oorspronkelijk voelde, want dan wordt je ook ondersteund door een natuurlijk, psychologisch inzicht, wanneer dat nodig is.

Los daarvan heb je een lichaam, dat vaak heel sterk kan reageren wanneer je er niet goed naar luistert. Leer dus ook de seinen die je lichaam je geeft te herkennen als zijnde: 'nu luister ik niet goed naar mezelf, maar dat dien ik wel te doen.'

Maar je grootste houvast is je steeds af te vragen: ben ik wel trouw aan mezelf?

Vraag:

Ik denk dat mijn vraag hier wel een beetje op aansluit. Bij mij is het zo, dat ik al jaren teveel gericht ben op anderen. Op wat anderen nodig hebben en daar zo goed mogelijk proberen aan te voldoen. Maar ook het gevoel te hebben, dat er elke dag weer zóveel op mijn pad komt, dat tóch gewoon gedaan moet worden. En dan krijg ik al wel een tijdje de signalen van: 'denk beter aan jezelf, zorg beter voor jezelf, neem meer tijd voor jezelf.' En soms luister ik daar ook wel naar, maar het lijkt of die paar uurtjes, die ik dan voor mezelf neem, toch niet voldoende zijn. En ik vraag mezelf af, wat dat nu is, dat ik die balans maar niet kan vinden. Dat je maar blijft zorgen en blijft oog houden voor alles wat er om je heen moet gebeuren en daarbij denkt bij jezelf: het loopt wel los met mij, het lukt me wel. Of je voelt jezelf niet zo belangrijk, dat kan er ook achter zitten.

Marieke:

Ik denk dat je het antwoord wel al weet.

Jouw vraag is in feite: 'waarom stel ik de verantwoordelijkheid, die ik voor mezelf dien te hebben, steeds uit?'

Als je dat doet, dan is er iets in jou, dat je eigen behoeften minder serieus doet nemen, dan die van anderen. Soms kan dat nodig zijn, bijvoorbeeld in extreme situaties, dan kunnen anderen je hulp op dat moment niet ontberen en dat kun je dan zien als positieve opoffering. Dat doe je dan bewust. Dan weet je, dat je een tijd veel energie moet inzetten, omdat het echt noodzakelijk is. En dan weet je ook, dat je na afloop extra veel zorg en aandacht aan jezelf moet geven, om je energieniveau weer in balans te krijgen. Maar als je maar steeds, puur vanuit gewoonte, blijft zorgen voor anderen, je niet afvragend, of die ander zélf niet wat beter kan leren zorgen voor zichzelf, dan zie je dat sommige mensen zich helemaal afhankelijk gaan maken van jouw, of andermans zorgdrift, en de verzorger zichzelf daarbij tekort doet.

Positieve opoffering is een bewuste keuze, bijvoorbeeld in noodsituaties, en dan ga je er vól tegen aan, want je weet ook dat je daarna veel zorg en aandacht aan jezelf moet geven. Maar als je voor jezelf het gevoel hebt dat je niet zo belangrijk bent, er niet zo tot doet, dan kan een overmatige zorg voor anderen dat gevoel soms compenseren. Maar tegelijkertijd doemt dan het gevaar op, dat jij onderschat, of gewoon ontkent, dat degene die jij helpt nog over genoeg vermogen beschikt, om zichzelf te kunnen helpen. Je ontkent dus in feite wie hij in wezen is en waar hij nog toe in staat is. En daarmee ontnem je hem de mogelijkheid, om zijn eigen kwaliteiten en inventiviteit op dit gebied aan te wenden, of te ontwikkelen.

Ik denk, dat het dus in jouw geval belangrijk is alleen te helpen als de nood écht aan de man is en het dus niet anders kan. En dat 'zorgen' niet meer vanuit gewoonte te doen. Daarnaast goed te oefenen in het beter voor jezelf zorgen, en meer ruimte voor jezelf te creëren.

Vraag: Hoe ga je om met hooggevoeligheid?

Marieke:

Dat is een mooie vraag. Als je hooggevoelig bent en veel indrukken in jezelf moet verwerken, dan kan je ervoor kiezen om die impulsen meer innerlijk te houden. Dan houd je dus, wat je normaal gesproken naar buiten had willen brengen, bij jezelf.

Wat ik mensen dan vaak aanraad is hun naam in zichzelf te bevestigen. Ik zal het proberen uit te leggen.

In de naam, die je bij je geboorte hebt gekregen, ligt als het ware jouw innerlijke opdracht, en tevens je persoonlijke frequentieniveau. Gedurende je gehele leven wordt jouw naam door andere mensen uitgesproken, soms positief, soms negatief, soms met projecties, soms belerend etc. etc..

Mensen stellen zich aan elkaar voor door het noemen van hun naam, maar velen wónen niet in hun naam. Dat hóór je. Hun wézen klinkt niet door in hun naam. Het resoneert niet. Zo kan het ook gaan met iemands lichaam. We hébben een lichaam, maar het is niet altijd doordrenkt van je aanwezigheid. Net zo min als met de klanken van je naam.

Dat maakt dat scherpe prikkels van buitenaf, heel diepgevoelig, niet alleen jouw auraveld attaqueren maar ook binnendringen in de kern van je psyche én je fysieke lichaam.

En de overgeprikkeldheid die dat bij je veroorzaakt maakt, dat je de plekken en situaties waar dit zich voordoet, gaat mijden. Dat is goed te begrijpen, want ze zijn zeer belastend voor je systeem.

Wat je kan helpen om die belasting te verminderen, is het iedere dag uitspeken van je naam en die klank diep in je lichaam te bevestigen. Van je kleine teen tot aan je kruin; dat gehele energieveld, dat alleen van jou is.

Ik zeg het altijd zo: je lichaam is de tempel van je ziel en je ziel woont in die tempel, en het auraveld om je heen is de speeltuin van je ziel. En in je auraveld mogen best indrukken van derden binnenkomen, want je moet weten wat er in je omgeving omgaat. Maar het interne, fysieke veld én je auraveld, dat is jóuw territorium.

Maar als jij je 'ik' daar niet in vestigt, en je bewoont dus niet alle vertrekken in die tempel, dan kunnen energieën van derden daar in binnendringen. Zet dus je stempel, door middel van deze naamsbevestiging, op je eigen auraveld. Nooit vanuit verdediging, maar gewoon omdat dit is wat jij bent. En je merkt al heel snel, als je die meditatie iedere dag doet, dat je niet alleen je energievelden in een heel rap tempo opbouwt, maar dat ook alle projecties, en energieën van derden die niet van jou zijn, uit je energieveld gaan verdwijnen.

Nogal wat mensen vinden het moeilijk om de naam te noemen, ze die bij hun geboorte gekregen hebben, want ze voelen soms geen verbintenis met de familie waar ze uit zijn voortgekomen. Vaak merken ze dan, als ze die naamsoefening doen, dat veel oude pijnen loskomen, maar ook, dat ze op een gegeven moment dan toch weer de kracht vinden om die naam weer aan te nemen, zoals die van oorsprong bedoeld was.

Ze hebben dan de mensen om hen heen leren herkennen, én hun rol leren waarderen als dé speciale pionnetjes voor hen in het 'Grote Hemelspel', hoe moeilijk dat soms ook was.

Ze sluiten dus weer aan op hun oorspronkelijke veld, fier en vrij, met alle potentie die daarin ligt opgesloten. En op het moment dat dit gebeurt, raken ze een heel stuk van hun overprikkeling kwijt.

Overprikkeling komt vaak voort uit het feit, dat veel energieën die niet van jou zijn, in je aurasysteem zitten. Op het moment dat jij dus je naam noemt, verdwijnen die. Ze horen niet in jouw veld.

Vraag: Is die gevoeligheid bij de geboorte meegekomen?

Marieke:

Die gevoeligheid komt voor een deel met de geboorte mee, maar wordt daarna ook versterkt door situaties. En een heel fijngevoelig auraveld hoeft helemaal niet op een tekort aan ik-bevestiging te wijzen. Je hebt mensen die heel fijngevoelig zijn en heel gedifferentieerd voelen en weten, maar dat goed in de hand hebben. Het hoeft elkaar volstrekt niet te bijten. Maar fijngevoeligheid waar je last van hebt, is vaak van de soort waar het 'ik' niet in vertegenwoordigd is. Als je je gemakkelijk laat overdonderen door anderen en niet fier en zelfbewust gaat staan voor wat je weet en ervaart, dan loop je het risico veel meer te voelen dan je lief is. Ook bij het zich openen van paranormale gaven heb je vaak een fase, dat je van alles voelt en dat je hele wezen fijnstoffelijker wordt. Maar dat is vaak tijdelijk omdat, wil je die gaven behouden, je je dieper in jezelf dient te verankeren. Je moet niet het streven hebben om alleen maar transparant te willen zijn, want dan word je uiterst kwetsbaar. In die transparantie moet een gezond 'ik' wonen. Het is niet van alleen maar even hoge energieën aantrekken en dat is het dan. Je moet in dezelfde mate wortelen, in dezelfde mate stevigheid hebben, als in de mate waarin je transparant kunt zijn.

Dat is ook het lastige voor veel kinderen in deze tijd, vooral als ze in drukke steden wonen. Ik las laatst in een krantenartikel, dat veel kinderen in Den Haag nog nooit een bos hebben gezien! Nog nooit in een bos zijn geweest! En ze kennen dieren meestal alleen maar van plaatjes. Dat is toch niet gezond, laten we eerlijk zijn.

Tegenwoordig heb je ook op tal van plaatsen van die enorme telecommunicatiezenders en –masten. Al die trillingen hangen in de ether en reizen ook letterlijk door onze lichamen heen. Je kunt een mobieltje op de

gekste plaatsen gebruiken: onder water, in de trein, in de auto, maar ook in een tunnel van dik staal en beton. Die trillingen gaan overal dwars doorheen. Als ik een mobieltje bij mijn oor houd, voel ik letterlijk dat mijn hersenen warm worden, zo gevoelig ben ik er voor. Heel veel mensen hebben er trouwens last van, maar weten niet zo goed wat ze er mee aan moeten. En de fabrikanten zeggen natuurlijk dat er niets aan de hand is.

Vraag: Wat voel je dan?

Marieke:

Ik voel een tinteling rondom mijn oor en ik voel dat ik last krijg van mijn hoofd. Ook het derde oog wordt heel gevoelig. Het voelt echt heel onbehaaglijk. Maar ook met de draadloze telefoon thuis kan ik niet lang bellen.

Toen ik voor het eerst achter een computer zat wist ik niet hoe snel ik aan een LCD scherm moest komen, omdat die minder straling afgeeft. Ik zag er ook niet uit in het begin. Ik had een soort van beschermend pak voor mezelf gemaakt, en stralingwerende stenen en snoertjes aan mijn lichaam gehangen, de verwarming wijd open gezet, om de energie af te voeren, ik ging zoveel mogelijk douchen, maar zelfs het netvlies van mijn ogen bleef akelig aanvoelen. En dan zie ik die zwangere vrouwen op kantoren, banken en supermarkten zitten, de hele dag achter de computer en kassa en dan denk ik: 'Mijn God, ze voelen het niet. Ze weten niet wat er met ze gebeurt!' Ik weet dat wel en daarom kan ik daar mijn maatregelen voor treffen, maar ondertussen gebeurt het wel met ons.

En een van de neveneffecten van telecommunicatie, zoals ik dat ervaar, is dat zowel jonge als oudere mensen steeds vergeetachtiger worden. We krijgen teveel trillingen en straling door ons lichaam heen. Bij alle leeftijden is die vergeetachtigheid aan de orde en niet een klein beetje ook. We kunnen het gewoon niet aan. Vroeger had je veel minder beeldinformatie en trillingen te verwerken. Alleen op de plek waar je zat kreeg je dat naar binnen, maar je werd niet, zoals nu, er ook van afstand mee bestookt.

En dan al dat televisie kijken. Denk je dat onze hersenen het onderscheid weten te maken tussen dat wat TV ons voorschotelt en dat wat we feitelijk meemaken? Het is alweer vijftig lange jaren, dat we nu, via dit medium, allerlei gevoelens te verwerken krijgen van iets waar we feitelijk niet bij betrokken zijn. En dat dóet iets met ons.

Ik ken mensen, die van de ochtend tot de avond de radio aan hebben staan. En daarna de TV. Die zijn geen minuut zonder geluid. Als ik in een winkelcentrum

loop word ik helemaal dol van al die muziek, die van alle kanten op je af komt. Iedere winkel met zijn eigen deun en reclamejingle.

Dan denk ik wel eens, dat het echt niet verwonderlijk is dat mensen emotioneel geladen raken. Mensen zijn niet meer selectief in wat ze opnemen. Voor hooggevoelige mensen is dat een ramp van de eerste orde. Die moeten wel héél stevig oefenen om nog volkomen bij zichzelf te kunnen blijven.

Dit even tussendoor; het is altijd heel frappant, maar als ik werk op maatschappelijke processen, zoals nu, dan is er altijd heel veel geluid op straat, of onverwachte geluiden via andere kanalen. Dat gebeurt nu dus ook weer.

Waarschijnlijk omdat velen van ons zich betrokken voelen bij de maatschappij en midden in het leven staan, en het nu lijkt alsof we ons daarvan afzonderen. Kijk, in stilte in jezelf verkeren is niet zo moeilijk. Maar om midden in het leven te staan, met al zijn geroezemoes en drukte, waar chaos heerst, waar zoveel verzet is, en dan toch bij jezelf te blijven, dát zijn altijd de toetsingen.

In vroegere jaren heb ik, samen met anderen, zeven jaar lang, zes dagen in de week, een meditatiegroep geleid vanuit het centrum Zenith in Alkmaar.

We waren op een gegeven ogenblik zo goed getraind, dat als er weer eens in een van de buitenmuren van het centrum werd geboord, we dan nog rustig en in volstrekte stilte bleven zitten.

Het helpt enorm als je op een gegeven ogenblik zo goed naar binnen kunt gaan.

Dan raak je tijdens een meditatie niet meer uit het lood als je plotseling met een geluid wordt geconfronteerd. Maar als je ervan opschrikt ben je nog niet goed genoeg geaard. Het is een heel goede toetsing.

Laten we dus ook nu weer even een minuutje stil worden en naar binnen gaan, om te voelen wat we nodig hebben om daadwerkelijk te kunnen staan in wie we zijn.

Probeer ook de gedachte toe te laten, dat wat door anderen op jouw pad wordt neergezet, een test is voor jou in hoeverre jij jezelf durft te zijn en trouw aan je diepste wezen. Kijk ook waar zou je willen staan in wie je bent binnen het maatschappelijke gebeuren, waar je een onderdeel van vormt. Voel of je daar innerlijk ruimte voor hebt....

Stilte.....

Vraag:

Ik ben, en niet zonder bitterheid, al een tijdje met dit thema bezig en ik ben op zoek naar een manier hoe ik me daar overheen kan zetten. Ik denk dat ik moet gaan benoemen wat zich al een aantal jaren aan mijn waarneming en

bewustzijn opdringt. Een van die dingen is de klimaatsverandering. Ik maak me daar al een jaar of twintig zorgen over. Maar ik zie dit toch als het topje van de ijsberg. Er is op een groot aantal vlakken in onze wereld, op fundamenteel gebied, nog veel meer mis. Ik denk dat de schade die aan onze aarde wordt toegebracht, via chemische vervuiling, het dumpen van steeds grotere hoeveelheden afval, het verbreken van natuurlijke voedselketens, de stijging van de zeespiegel, de vervuiling van het water door chemisch afval, het uit elkaar halen en vernietigen van leefgemeenschappen enz. nog fundamenteeler is.

Er zijn op onze aarde steeds meer plekken waar deze verschijnselen zich voordoen.

Ik ben niet zonder hoop dat we dit kunnen veranderen en het tij kunnen keren, maar het vraagt wel een enorme inzet van ons. Het vraagt onder andere, denk ik, dat we erkennen dat economische groei op dit moment even uit den boze is en dat er nu andere dingen aan de orde zijn, dan nóg meer consumeren.

Ik heb het gevoel dat ik me, in het openbaar, zou willen uitspreken tegen de keuze voor nog meer economische groei, zoals dat door onze politici, door onze hele samenleving, gepropageerd wordt. Dat kan niet, dat mag niet. Als dat op deze voet maar doorgaat, zou dit wel eens de grootste misdaad tegen de menselijkheid kunnen zijn.

Ik zou dat gevoel in mij willen verwoorden, maar dan op een manier dat ik er geen weerstand mee oproep. En ik ben eigenlijk opzoek naar de manier waarop ik dit op een subtiele, maar toch duidelijke en heldere manier, kan communiceren.

Marieke:

Het is heel belangrijk wat je daar zegt. Het thema van vandaag is natuurlijk wel: 'geen woorden, maar daden.' En niet andersom: geen daden, maar woorden!

Het bijzondere wat jij vertelt, is dat je voelt dat wat je waarneemt door jou omgezet wil worden naar daadkracht. Wat je eigenlijk zegt is, dat je mensen wilt tonen - en dat is óók daadkracht - waar ze mee bezig zijn. Maar je wilt dat niet vanuit bitterheid doen. En op welke manier dan wel?

Mijn gevoel is, dat als je mensen wakker schudt en bewuster maakt, dat mensen meer de kans hebben, op basis van hun keuzevrijheid, te doen naar beste kunnen. En als mensen niet wakker geschud willen worden, dan worden ze uiteindelijk wel wakker gemaakt door de feiten. En jouw behoefte, om daar iets in te betekenen en door middel van woord en gebaar mensen bewuster te

maken, is ter voorkoming dat men te laat met de neus op de feiten wordt gedrukt.

Mijn antwoord aan jou is: vertrouw jezelf en dóe het gewoon. Veel mensen, en dat weet jij net zo goed als ik, weten best wat er aan de hand is, maar ze doen er alleen niets aan. En dan krijg je weer het verhaal dat al eerder in deze lezing ter sprake kwam, er is kennis en inzicht genoeg, maar men herkauwt liever het verleden, dan vanuit de kennis en de inzichten van nú te leven. En dat, terwijl het heden zo'n ontzettende behoefte heeft aan een gemeenschappelijk opstaan voor nieuwe waarden, nu meer dan ooit, omdat we anders in levensbedreigende situaties terechtkomen. Die signalen worden dagelijks en wereldwijd afgegeven, maar mensen zijn liever gericht op hun eigen manier van leven, dan die bredere zaken in ogenschouw te willen nemen.

Ik kreeg deze week een e-mail van een vrouw, die allerlei internationale organisaties bij elkaar wil roepen, exact op dit thema, omdat er niet langer gewacht kan worden. Dingen gaan razendsnel op dit moment en het tij valt alleen nog enigszins te keren als mensen bewuster gaan handelen. Het is ook wat jij zegt: als alle politiek stromingen alleen maar oog hebben voor economische groei, ten koste van meer wezenlijker zaken, wat roepen we dan over ons af? Als de politiek, met in haar kielzog de economie, maar steeds in een te eenzijdige ontwikkeling blijft hangen, die niet wezenlijk op duurzaamheid is geënt, welke kant drijven we dan op?

En daar de gewone burger bewuster van te maken, zodat deze kortzichtige route niet klakkeloos gevolgd wordt, is buitengemeen belangrijk.

Je kunt dat ook soms zonder woorden doen. Deze week zag ik dat de Partij voor de Dieren zendtijd had. Ze toonden een filmpje waar geen woord in werd gesproken! In de film werd het leven gevolgd van varkens. Dan zag je dus een zeug in een metalen kooi liggen, en de biggetjes, gescheiden van hun moeder door tralies, maar proberen met hun snuitjes bij de spenen te komen. Even later zie je dan dat die biggetjes een vrachtauto worden ingedreven, waar ze allemaal, hutje-bij-mutje, in gepropt worden, en hup, het volgende traject ingaan. En dat eindigt wanneer ze in een fabriek door een apparaat worden gehaald, waarna ze, dood en hangend aan een pootje, afgevoerd worden.

Er wordt geen woord in dat filmpje gesproken, maar overtuigender kun je het nut van de Partij voor de Dieren niet aan de man brengen! Er blijkt uit, dat je bepaalde zaken echt niet met luid trompetgeschal hoeft duidelijk te maken, maar gewoon al kunt volstaan met het tonen van de situatie, zoals hij werkelijk is.

Ik denk dat er pas iets verandert, als er meer bewustzijn komt op deze thema's, en er wérkelijk contact mee wordt gemaakt. Als het, bijvoorbeeld, écht gaat dóórdringen in politiek Den Haag, dat heel veel lagere schoolkinderen nog nooit een bos hebben gezien. Dat moet dan toch een kentering in die hoofden daar teweeg gaan brengen, lijkt me zo.

En je gaat je toch van lieverlee afvragen, dat als kinderen van 9 á 10 jaar heden ten dage nog nooit een bos hebben gezien, wat ze dan nog meer missen in vergelijking met ons, toen wij nog op een natuurlijke manier hiermee in aanraking kwamen.

Er zijn echt teveel zaken die gewoon niet goed lopen, en het is belangrijk dat daar actie op ondernomen wordt. Maar hoe en wie dan?

Een kennis van mij heeft in Amsterdam een keer gewoon de burgemeester geschreven. In haar brief betoogde ze, dat Amsterdam een heel leuke, culturele stad is, maar dat veel van de Amsterdamse kinderen eigenlijk helemaal niet weten wat er in de stad te doen is. En de ouders laten dat tegenwoordig ook niet meer zien. Ze vroeg toen, of ze lagere schoolkinderen mee uit mocht nemen om de stad te leren kennen. Dat voorstel is geaccepteerd en er is zelfs subsidiegeld voor vrijgemaakt. En nu zij gaat heel gezellig en met steeds wisselende klasjes Amsterdam in, om de kinderen allerlei bezienswaardige zaken in Amsterdam te laten zien.

Ik vind dit een schoolvoorbeeld van een heel simpel initiatief van een vrouw die bij zichzelf denkt: 'wat zou ik nu extra kunnen betekenen voor onze schoolkinderen?' Vervolgens gewoon een brief schrijft aan de burgemeester, en dít als antwoord krijgt!

Ze kreeg er zelfs subsidie voor, omdat dit initiatief zo'n succes bleek te zijn. Het zit vaak in het simpele volgen van wat je hart je ingeeft.

Er is iets aan het verschuiven in onze maatschappij, waardoor heel veel natuurlijke en vanzelfsprekende zaken verloren gaan. En omdat er zoveel natuurlijke zaken verloren gaan, raken we de voeling ermee kwijt en zien we niet meer hoe hard het nu de verkeerde kant opgaat. Misschien moet een volgende lezing hier maar eens over gaan.

Ikzelf heb met een aantal mensen een samenwerkingsverband "Trauma Hulpverlening Nederland" opgezet. Dit, om zoveel mogelijk kennis te vergaren, ook op een spiritueel niveau, van h́oe ons in te zetten in geval van calamiteiten. En dat is ongelooflijk belangrijk, want de overheid heeft op landelijk en gemeentelijk niveau wel een aantal scenario's in de kast liggen, maar er is geen scenario dat gerelateerd is aan een meer spirituele vorm van hulpverlening.

Denk in dit verband bijvoorbeeld aan ernstige gewonden en aan stervenden. Hoe kun je niet alleen hun pijn, maar vooral ook hun angst voor het sterven verlichten? Of aan mensen die bij een ramp al direct overleden zijn; ook zij kunnen nog hulp nodig hebben bij hun overgang naar de onstoffelijke wereld. En als er mensen getraind kunnen worden, om slachtoffers van rampen op een spirituele manier te kunnen ondersteunen, dan moeten we daar niet in aarzelen. Er is zeer veel kennis op dit gebied, echt op topniveau, en daarom moeten we dit zo snel en zo veel mogelijk verzamelen en doorgeven voor als de nood aan de man komt. Het is echt buitengewoon belangrijk deze kennis tijdig paraat te hebben, te rubriceren en onder de aandacht te brengen. Er is dus veel en genoeg werk te doen voor wie dit wil, en op elk niveau.

Jules:

Ik weet vanuit een diep innerlijk wéten, dat het inderdaad van wezenlijk van belang is, dat wij als mensen ook dáádwerkelijk in onze kracht gaan staan, voorbij alles van wat we al met ons meetorsen. En is dat niet dé manier om het tij te keren? Het gaat er nu om op welke wijze we dat het beste kunnen doen. Dat is mijn vraag.

Marieke:

Als je die oproep in jezelf voelt dien je hem te volgen, uit trouw naar jezelf. Elke keer als je hem ontkent wordt er iets onrustig in je en word je fijngevoeligheid minder, omdat je die oproep niet beantwoordt. Dat is punt 1. Dus iets ontkennen tast altijd fijngevoeligheid aan.

Punt 2 is, dat als je daar een zuiver signaal in jezelf over voelt, jij niet alleen dat signaal voelt, maar dat ook je omgeving vaak rijp is om het te ontvangen.

Iemand die zichzelf daarin tegenhoudt, blokkeert daardoor ook iets in de buitenwereld.

Je moet ervan uitgaan, dat als jij, puur vanuit je gevoel, iets zuivers en iets wezenlijk wenst te verrichten, dat de mensen die daar iets mee hebben het verstaan, en dat als jij het niet doet, er voor een deel niet beantwoord wordt aan hun behoefte. Het leeft niet zómaar in jou, het leeft met een reden.

En die reden is, dat er in stilte bij anderen behoefte bestaat om meer te weten, te voelen of te ervaren, zodat ze dingen beter kunnen gaan begrijpen.

Bijvoorbeeld iemand zoals jij heeft veel meer kennis van bepaalde gebieden dan wij.

Jou dus vrijuit laten spreken maakt dat onze kennis toeneemt en de oproep in ons om anders te leven meer gehoor zal vinden. Als jij niet spreekt, hebben we wel een flauw vermoeden dat er moet iets veranderen, maar we kunnen er niet goed de vinger op leggen. Dat is de taak waar jij voor staat, anderen staan voor iets anders, maar je taak niet oppakken betekent, dat een bepaalde groep die daar behoefte aan heeft, dan geen antwoord krijgt

Vraag: Met als gevolg dat het sterft?

Marieke:

Dat het thema niet in die mate kan opleven, zoals het in potentie zou kunnen. We zijn een tijdje geleden begonnen met de actie "Verwarm Rotterdam" vanuit de behoefte dat mensen, door alle verschillende nationaliteiten en culturen heen, elkaar weer gaan zien en niet als schichten aan elkaar voorbij schieten. Dat men elkaar gewoon weer eens wat aandacht geeft. Deze actie loopt nu vanaf maart en is helemaal niet groot van opzet, maar is bedoeld als een stille verbinding met mensen, waardoor hopelijk iets op gang wordt gebracht.

Ik zal het jullie schetsen. Ik kreeg laatst van iemand een videofilmje te zien en dat heeft mij heel erg geraakt. Je zag er een grote stad met hoge flatgebouwen in gefilmd en met veel drukte in de straten. Dan komt er een man in beeld van een jaar of 30, met een spandoek in zijn handen, en op dat spandoek staan de woorden 'free hug'.

Je ziet dan dat iedereen om die man heenloopt, met zo'n blik van: die kerel is niet helemaal in orde met zijn 'free hug', moet je hem zien!

Maar dan komt er op een gegeven moment een oudere vrouw naar hem toe en die geeft hem een knuffel en aait hem ook nog eens heel lief over zijn wangen! En dan vraag je je toch af: wie knuffelt nu wie?! Niettemin, de eerste knuffel is geboren en vervolgens zie je de bereidheid in mensen groeien, om naar die man toe te gaan en ook een knuffel te ontvangen, óf te geven. Want dat is niet helemaal meer duidelijk, maar daarom des te spannender. Het kan beide kanten op!

Nou, dat gaat een tijdje vrolijk door en de 'hugs' worden druk geteld. Op een gegeven moment is de vijfhonderdste 'hug' gegeven, en dan komt de politie voorbij! Die zie je denken: 'Knuffelen in het openbaar? Dát mag niet!' De man krijgt prompt een verbod.

En dan komt er een protestactie op gang, want de mensen hebben het geweldig gevonden. Dat kon je duidelijk zien. Ook jonge mensen, die op rollerskates voorbij kwamen. Die zagen wat er gebeurde en hup, ook zij gaven een meteen

een knuffel. Op een gegeven moment, zie je dan, wordt er een petitie opgesteld, met de volgende eisen:

1. free huggen op straat moet kunnen!
2. tot dat doel zullen wij handtekeningen gaan verzamelen!
3. Wij zullen doorgaan met huggen, of de politie dit nu wel of niet wil!

Op een gegeven moment hebben ze 10.000 handtekeningen verzameld en daarmee eindigt dan het filmpje.

En ik denk dan bij mezelf, wat dus één man al kan betekenen, gewoon door er te zijn, om die onderlinge onverschilligheid te doorbreken en te zeggen van nou oké, wie een hug nodig heeft, kom maar! Zó simpel.

Jules: Ik heb hier achter nu 100 van die hugborden geplaatst. (luid gelach)

Marieke:

Neem nu "Verwarm Den Haag". Dat is vorige week van start gegaan, in totaal met 4 personen. We doen dit iedere 21ste van de maand. Bij het standbeeld op het plein voor de Tweede Kamer, om 8 uur 's avonds.

In Rotterdam is het ook om 8 uur 's avonds elke 21ste, bij bioscoop 'Pathé'. Het gaat er alleen maar om, dat we ons in stilte verbinden met de stad en haar inwoners. Want op innerlijk niveau zie ik dat er in de grote steden zeer veel speelt en dat, als dat blijft voortduren, er grootschalige escalaties komen. En ik denk, dat daar waar mensen zich verbinden met elkaar, er gewoon minder mis kan gaan.

Natuurlijk, er zijn ook heel veel mensen met goede dingen bezig en die willen we ook aandacht geven, in de vorm van gerichte publiciteit. En er zijn andere signalen die beluisterd dienen te worden en waar nog iets voor ontwikkeld moet worden. Alleen dán krijg je een tegenwicht voor ál die negativiteit die er gaande is, vooral ondergronds, want je moet echt veel positieve energie, door middel van zichtbare acties uitzetten, wil je dit veranderen. Mensen hebben behoefte aan zichtbare voorbeelden van gedrag. Dat maakt dat er iets gebeurt. Er liepen bijvoorbeeld bij onze actie in Rotterdam vijf jongeren langs en er was een arts bij ons, die ook mee deed en die arts zei tegen die jongeren:

" Goh, weten jullie wat we hier doen?" Nou, dat wilden ze wel weten. Toen vertelde hij wat ik jullie nu ongeveer vertel. En die jongens zijn erbij komen staan en in die tien minuten stilte rolden bij een aantal van hen de tranen langs de wangen.

Een ander voorbeeld: het was nogal koud op 21 maart en een vrouw uit onze groep zag dat twee buitenlands vrouwen last hadden van koude handen. Zij

heeft toen de handen van deze vrouwen in haar jaszak gestoken en ze lekker warm gewreven. Het maakte een onuitwisbare indruk op hen, want er was ineens contact, in plaats van vervreemding. Het zit vaak in die heel kleine dingen, maar het dóet iets! Je hoeft het alleen maar te laten zien en te laten voelen.

Wij hebben als individu geen van allen de oplossing in onze zak waarmee we alles in één keer beter kunnen maken, en als we al een goede oplossing ontdekken, hebben we ook de inzet van anderen nodig, om het te kunnen realiseren. En het is ongelooflijk belangrijk, dat we niet alles maar passief tolereren en we hardop durven uit te spreken wat we vinden en daar dan ook écht voor te gaan staan.

Ik noem dat altijd het doorbreken van de passieve tolerantie, wat betekent, dat je niet meer gedooft wat je innerlijk in je hart afwijst en dit ook duidelijk laat merken. Het is geen harde actie, maar als iedereen toont wat hij ervaart, zonder verwijt, zonder verdediging, dan gebeurt er héél veel, en op elk gebied.

Ik heb ook veel gewerkt op dierenwelzijn en op het vrijgeven van nieuwe therapieën voor mensen, die zwaar getraumatiseerd en gemarteld zijn. Daar ben ik voorlopig nog niet mee klaar. Hopelijk gaat daar aan het eind van het jaar een boek over uitkomen. Ja, ik werk op heel veel onderwerpen, want er is gewoon een schreeuwende nood. Maar het punt is, dat je echt met meerderen nodig bent wil je iets kunnen bewerkstelligen.

Twee weken geleden gaf ik een lezing in Den Haag, naast het Vredespaleis. Daar was ook een man met een actie bezig en dat maakte enorme indruk. Hij zat in meditatie voor het Vredespaleis en hij maakte daarbij bepaalde bewegingen met zijn handen. Hij kwam uit China en hoorde bij een groep mensen die gelooft, dat met bepaalde handgebaren en bewegingen je de energieën van je lichaam harmoniseert en dat je op die manier een bijdrage levert aan het psychische en lichamelijke evenwicht van de mensheid. Maar door de Chinese regering wordt deze groep gezien als een sekte en worden deze mensen daar opgepakt, in concentratiekampen gezet en op een vreselijke gemarteld. Je zag er dan ook allemaal foto's hangen van de martelingen, die daar plaatsgevonden hadden. En voordat ze gedood werden, werden al hun organen uit hun lichaam gehaald en dan kregen de familieleden ze thuis bezorgd, zó geschonden, dat je dit niet weten wilt. En dat is dan China! Een jaar geleden was ik Peking in verband met een internationale conferentie over duurzame ontwikkeling. Het ging o.a. over mijn inbreng op dat gebied, dus vandaar mijn aanwezigheid daar. En het was echt topniveau. Maar iedere keer

als ik dan bijvoorbeeld over dierenwelzijn sprak, werd het helemaal stil in de zaal. Er ging niemand op in. En ik begreep daar niets van, want ik dacht, duurzame ontwikkeling en dierenwelzijn, dat hoort toch bij elkaar!

Toen heb ik op de laatste conferentiedag, bij de laatste ronde, gezegd, dat het me zo verbaasde dat ik nu al drie keer voor dierenwelzijn aandacht had gevraagd en dat niemand daar op in gegaan was. Er zijn toen uiteindelijk een paar mensen naar mij toegekomen, en wat bleek? Tijdens de regering van Mao kregen kinderen vaak de opdracht een dood diertje mee naar school te nemen (wat ze zelf ook hadden moeten doden!) met als reden, dat dieren teveel voedsel zouden kosten! Dat is toch verschrikkelijk! Al die mensen daar zijn getraumatiseerd op dieren. In Tibet zijn zelfs alle vogels uit de lucht geschoten. Je ziet er alleen vogeltjes in kooitjes op de markt. In heel Peking heb ik geen vogel zien vliegen. Er is daar echt iets heel schrijnends gaande.

Een ander voorbeeld. Ik heb veel gewerkt op kinderen met het Downsyndroom en met name de spirituele betekenis van deze kinderen belicht. Maar in China wordt 99 procent van deze kinderen geaborteerd en de gemiddelde leeftijd van hen die toch nog geboren worden, is slechts één jaar! Ook daar heb ik aandacht voor gevraagd, dus ze hadden niet bepaald een gemakkelijke avond bij mij.

Maar ik had zó sterk het gevoel dat ik daar iets over moest zeggen. En dit durven benoemen dóet blijkbaar iets, al is het maar zó'n speldenprik, want ik ben toch gevraagd weer terug te komen als er weer een nieuwe conferentie wordt gehouden. Ik heb dus niet al mijn goodwill verspeeld, om het zo maar noemen. Maar gemakkelijk was het niet.

Vraag: Heb je dan niet het gevoel dat het een druppel op een gloeiende plaat is?

Marieke:

In zekere zin wel, maar laat die druppel maar inbranden. Dan gebeurt er tenminste wat.

Want ik merkte dat wat ik hierover zei, toch aankwam, ook omdat ik het vrij en frank deed, zonder angst, want dat is ook heel belangrijk. En China en het Westen hebben elkaar echt wel wat te zeggen. Wij kunnen dingen van hun leren en zij kunnen zaken van ons leren. Maar het is wel belangrijk dat deze leermomenten zichtbaar worden. En laten we eerlijk zijn, ook in Nederland is het op dierenwelzijngebied nog lang niet in orde.

Ik las vandaag in de krant, dat er een nieuwe uitvinding is met varkensreuzel en dat we dat straks, aangelengd met dieselolie, geloof ik, in de tank van onze auto's kunnen gieten. Ze willen nu al een miljoen ton liter gaan produceren op

zoveel ton reuzel. Moet je nagaan waar varkens weer voor gebruikt worden. Er is hier in Nederland dus nog genoeg te doen, je hoeft er beslist niet voor naar China.

Vraag:

Je sprak erover dat het nú de tijd is om daadwerkelijk van start te gaan en tot transformatie te komen. Nu zitten we hier allemaal met verschillende uitgangspunten en met verschillende gedachtegangen over onze spirituele groei.

Mijn vraag is: wanneer is iemand nou echt getransformeerd en wat houdt dat dan precies in?

Marieke:

Als je het woord 'transformatie' bekijkt vanuit een persoonlijke ontwikkeling, kun je zeggen dat iemand dan in staat is licht te werpen op zaken, hem of haar aangaande, die voorheen als duisternis ervaren werden. Dan heeft er als het ware een ommekeer in je plaatsgevonden, waardoor je belevingsveld in een lichtere frequentie is komen te staan. En doordat je inzichten hebt verworven, die je ook werkelijk hebt doorlééfd en personeigen gemaakt, wordt het leven vanuit een breder waarnemingsperspectief beleefd.

En dat houdt in, dat als mensen in zo'n belevingsveld met elkaar gaan samenwerken, zij dus ook op maatschappelijk vlak zaken kunnen transformeren, omdat zij, voorbij de materiële werkelijkheid, op een dieper niveau beseffen wat er speelt op het immateriële vlak. En zij ook vanuit mededogen en betrokkenheid de juiste afstemming hebben om iets te kunnen veranderen.

Maar, voor het juiste begrip, je hoeft niet eerst verlicht, of getransformeerd te zijn alvorens je iets kan betekenen voor anderen. Je hoeft echt niet eerst met alles al klaar te zijn.

Vraag:

Als ik het dus goed begrijp is transformatie hetzelfde als het bewust worden van het proces?

Marieke:

Ja, je zou het kunnen vergelijken met de bewustwording van het proces. Maar niet alleen het bewust worden, maar het ook doorlééfd hebben.

In deze tijd kan je alles over spiritualiteit kan lezen. De boekenwinkels staan er vol mee. Maar er is ook een spiritueel materialisme gaande. Wat zoveel betekent, dat veel mensen zich tegenwoordig volzuigen met alles wat in deze

boeken staat beschreven en daar dan graag over debatteren en filosoferen, maar deze kennis nog niet verinnerlijkt, of echt doorleefd hebben. En dan wéét je misschien wel meer, maar daarmee ben je nog niet getransformeerd. Daar zit dus een groot verschil. En het kennis hebben óver is wat anders dan het "zijn".

Vraag:

Dan pas kun je ook spreken van verlichting?

Marieke:

Dan ben je een beetje meer verlicht, ja. Kijk, verlichting is iets wat uiteindelijk bij iedereen zal plaats vinden, maar ik laat dat altijd maar liever aan 'boven' over. Ik heb wel mensen ontmoet die zichzelf al verlicht voelen, omdat anderen dat tegen hen gezegd hebben. Maar geloof mij, er zijn heel veel mensen die door anderen als verlicht gekenschetst worden, maar waarvan ik geloof dat ze toch nog erg aards zijn.

Ik moet eerlijk zeggen, ik denk nooit in dit soort termen, nog voor mezelf nog voor anderen, omdat ik denk dat het niet aan óns is om een ander als verlicht te bestempelen, of nog aan mij of aan jullie, om dat naar jezelf toe te doen. We merken dat allemaal wel als we naar de andere kant overgaan. Wat ik wél weet, is dat het spectrum aan leringen hier op aarde ongelooflijk groot is en wat je ook allemaal beoefend dient te hebben, alvorens je niet meer op aarde hoeft terug te keren. Nou, voor je zover bent heb je er een flink stuk huiswerk opzitten!

Ik geef ook ontwikkelingspoorten vrij over hoe mensen, spiritueel gezien, verder kunnen evolueren. Ik doe dat al heel lang en ik geloof dat ik inmiddels op 1300 poorten zit. Dat houdt in: 1300 poorten als wegwijzers, die je kunnen helpen je individueel te ontwikkelen. Nou, neem maar aan dat jullie ze echt niet allemaal beheersen, en ik ook niet. En daarom zijn we ook hier. Zo simpel is dat. 'Verlichting' kan soms ook zelfs een valkuil betekenen, omdat, als je zo'n hoog streven hebt naar lichtverwerkelijking, dit nog niet wil zeggen dat het licht volkomen door jouw duistere lagen heengetrokken is en er geen duisternis meer in je is. Want lichtervaring wordt het sterkst beleefd in de hoogste chakra's, maar dient dan af te dalen naar de onderste chakra's. En je merkt altijd wanneer dat gaat gebeuren, want dan begint het grote opruimwerk. Dan krijg je oude pijnen voor je kiezen. Sommige mensen, die heel gevoelig zijn, nemen dan zelfs vorige levens waar, met alles wat daarin nog niet verwerkt is. Het is een heel diep proces van afpelling. En daar moet je behoorlijk laconiek in

durven te staan en proberen zaken dan grondig en blijvend op te ruimen. Pas dan kan die lichtenergie ook indalen naar die onderste chakra's. Maar dat gaat dus niet als je die energie alleen in de bovenste chakra's houdt.

Vraag:

Wat je zojuist zei spreekt me heel erg aan. Maar betekent dat ook niet dat je toch een stukje terug moet naar het verleden, waarvan jij aan de andere kant zegt, dat je daar niet teveel in moet blijven hangen. Hoe rijmt dat dan met elkaar?

Marieke:

Wat je bedoelt is: in hoeverre moet je terugkijken en terugvoelen?

Dat doe je net zolang tot je de noodzakelijke inzichten verworven hebt. In de bijbel kun je dat prachtige verhaal van de vrouw van Lot lezen. Zij kijkt om, tegen het gebod in, en verandert daarom in een bewegingloze zoutzak. En dat komt omdat ze last heeft van schuldgevoelens.

Mijn begeleiding zegt altijd: 'Schuld voelen is geen creatief proces.' Zij raden liever spijtgevoelens aan, want zeggen ze: 'Spijt voelen is een heel creatief proces, want dát geeft aan, dat je op basis van je ervaringen uit het verleden, in het heden en in de toekomst wilt oefenen met nieuw gedrag.' En dan is vandáág je oefenproces. Het verleden kan je niet meer overdoen, maar je kunt vandáág anders functioneren.

En dat is precies ook de boodschap van deze lezing. Het is zinnig om het verleden te onderzoeken en om de inzichten die je daaruit kunt peuren boven water te krijgen, maar

vervolgens moet je niet blijven drijven en hangen in het verleden. Maar zolang die inzichten nog onvoldoende zijn, mag je best héél diep graven. Ik heb ook wel eens de tekst ontvangen, dat je naar je eigen onderbewustzijn mag zoeken, zoals je in de spelonken van grotten naar diamanten zou zoeken. Maar je dient het te doen op een wijze dat jij je belicht weet door je eigen Hogere Zelf.

In feite is dus het Goddelijke, of je eigen Hogere Zelf het zaklantaarntje waarmee je in de spelonken van je onderbewustzijn op zoek kunt gaan. En dat betekent ook dat er áltijd een stuk in jou helder is, terwijl je in de gevoeligheden stapt van toen. En dat wat helder is in jou, begeleid je in dat proces, zodat je er niet in verdrinkt.

Vraag:

Ik vind het moeilijk om dat onderscheid te kunnen maken, want u zegt dat je dingen vanuit je hart moet doen. Maar vaak móet je ook gewoon dingen doen om in de maatschappij te kunnen functioneren. Ja, het is waar, soms kun je ook bij moeilijke dingen toch vanuit je hart handelen, maar vaak is het ook een illusie je hart te volgen. Het kán een illusie zijn. Ik vind het heel moeilijk om het goed te omschrijven.

Marieke:

Wat jij eigenlijk wilt zeggen is: "Hoe onderscheid ik illusie van realiteit als ik mijn hart wil volgen? Hoe weet ik dat het écht een oproep is vanuit mijn hart, die ik moet beantwoorden?"

Om gewoon maar vanuit eigen ervaring te spreken; ik heb wel eens ontmoetingen gehad waarbij ik vanaf de eerste seconde wist: 'dít is het, maar ik ben er nog niet aan toe.'

En dat was en is niet alleen bij mensen zo, maar ook met dingen in mijn werk. Dat je echt de eerste seconde al voelde van, dit is nú aan de orde en dít nog even niet, en hier dien ik gehoor aan te geven.

Ik denk dat als je dát voelt, het heel belangrijk is dat je er dan ook écht voor gaat, ook al zou het je niet het resultaat brengen dat je ervan hoopte. Ik denk dat het volgen van je hart een toetsing is van de mate waarop jij van iets houdt. En in dat 'houden van' zal je beproefd worden, maar die liefde blijft. En of dat nu voor een persoon is, of voor een taak, jij wordt getoetst in jouw vermogen tot liefhebben. En dat heeft niets te maken met het eindresultaat.

Wij stellen het vaak wél afhankelijk van het eindresultaat. Maar als je voor iets gáát, ongeacht voor wie of voor wat, en het zou niet het effect hebben dat je er van had verwacht, dan dien je dat te accepteren. Maar daarom is de weg die je gegaan ben nog niet fout, begrijp je? En als je tot in je botten voelt, dat je die weg hebt te gaan, dan moet je dat doen. Ik heb hierover ooit eens een gedicht geschreven....

Het voelt als Yin en Yang
als brood en water
als kracht en overgave
ik kan alleen maar gaan in dit proces
wil ik mijzelf niet ten gronde richten
Wil ik geen huis worden zonder ramen.

Met andere woorden, als ik mijn gevoel zou ontkennen, zou ik een huis zonder ramen worden. Maar natuurlijk houd ik daarbij wel mijn grenzen in de gaten.

Het is niet van: ik voel iets, dus ik gá! Maar mijn liefde laat ik niet tot minder liefde worden. En als ik van binnenuit geroepen wordt om iets te volbrengen, laat ik het niet ongeroepen. Maar ik bepaal wel tot hoever ik daarin ga en zonder te ontkennen wat ik ervaar.

Zojuist sprak iemand van jullie deze zin uit:

“Moge zwakheid mijn kracht en liefde mijn macht zijn.”

Prachtig gewoon! Heel mooi!

Vraag:

Ik voel me rijk aan kennis en aan wat ik allemaal heb mogen leren.

Ik voel me ook erg aangesproken in deze lezing door dat thema ‘daadwerkelijk doen’, want dat huis zonder ramen wil ook wel eens open, ja?

Nou zijn er hier meer mensen, die heel geïnteresseerd zitten te luisteren en misschien ook denken van: “Ik heb veel door te geven, of over te brengen.”

Zou het daarom geen goed idee zijn, om vanuit ‘De Nieuwe Aarde’ de mogelijkheid te geven, om de mensen die zich aangesproken voelen, eens bij elkaar te laten komen en te praten over hoe wij eventueel iets met onze kennis en andere kwaliteiten kunnen doen?

We nemen dit idee dan mee naar huis, gaan er over brainstormen, en degene die er iets over wil weten laat zijn/haar naam achter op deze lijst en krijgt dan een e-mail van ons.

Jules: Geweldig! Gewoon open zetten die ramen!

Reactie: Doordat zij dit uitspreekt heeft het al waarde.

Marieke:

Ja! Ik vind het mooi wat u zegt en wilt doen. Het is prachtig!

Gelukkig zijn er ook in onze maatschappij en in tal van andere landen, nog heel veel mensen die bijzonder veel doen. Maar vaak raken zij ook uitgeput, omdat ze teveel alleen moeten doen. Als dus méér mensen gehoor zouden geven aan wat hun hart hun ingeeft, dan zouden meer mensen in de maat lopen met wie zij in wezen zijn.

Ik zal nog iets vertellen dat nuttig is om te weten: Nederland heeft een algemeen collectief veld. En dat houdt in, dat als je met nieuwe zaken bezig bent die nog niet in het collectieve veld gevoeld worden, alle voorlopers extra hard moeten werken, omdat ze, energetisch gezien, door een collectief veld héén moeten breken waar anderen nog aan gebonden zijn.

En het maakt een groot verschil, of veel mensen tegelijkertijd in dat collectieve veld méé bewegen, óf de voorlopers in dat veld te traag volgen. In het eerste geval wordt dat veld makkelijker gedragen. En ik weet dat uit eigen ervaring; als je op bepaalde momenten op het scherpst van de snede vernieuwing uitzet, heb je altijd te maken met energetisch tegenkrachten. Want wezenlijke vernieuwing creëert altijd een héél ander veld van energie. Het beste is dan ook om dat collectief in te zetten, met grote groepen mensen tegelijkertijd.

Vraag:

Ik wil iets vragen over dierenwelzijn, omdat je vandaag spreekt over daadkracht. Je ziet in onze wereld dat we eigenlijk met z'n allen de ogen sluiten voor wat wij dieren aandoen, zoals bijvoorbeeld kippen en varkens. Ik wil zo graag begrijpen hoe die relatie zit. Want wij mensen eten hun vlees en dat willen we blijkbaar blijven doen, hoewel ik vind dat we dat veel te veel doen. Maar mensen eten nu eenmaal vlees, net zoals dieren ook andere dieren eten. Maar als het helemaal fout gaat met de dieren, en daar lijkt het toch wel op, hoé moeten we dan verder als mensheid? Kunnen we dit oplossen? Ik wil gewoon iets van die onderlinge connectie begrijpen, om het voor mijzelf te kunnen verbinden aan daadkracht.

Marieke:

Ik heb al bijzonder veel en langdurig op dierenwelzijn en de betrokkenheid van mensen met dieren, gewerkt.

Er zijn verschillende dingen die gedaan kunnen worden. Ik zal even een heel korte schets geven. Je hebt alleen al in Nederland vijfhonderd miljoen kippen op jaarbasis. Dan hebben we het nog niet eens over de koeien en de varkens. Maar ook die aantallen zijn enorm. Dan kan je grofweg zeggen, dat de meeste mannelijke dieren, heel jong, al vlak na hun geboorte, gedood worden. Dus met de mannelijke kant van de dieren, behoudens de fokexemplaren, is het bijzonder slecht gesteld. Verder halen consumptiedieren vaak niet eens 1/7^e van de leeftijd die ze normaal zouden kunnen worden.

En tenslotte worden er nog slachtmethodes gebruikt, die gewoon verschrikkelijk zijn! Bijvoorbeeld jonge haantjes; daarvan gaat het grootste deel, slechts een dag oud, door de versnipperaars! En dat in Nederland! Het is heel belangrijk een stevig tegenwicht aan deze praktijken te bieden, door onze kinderen te laten zien hoe dieren écht zijn. Hoe hun natuurlijke manier van leven is. En dat er kinderboeken komen, die het natuurlijke gedrag van dieren beschrijven en tonen. Want, laten we eerlijk zijn, soms doen we, louter voor ons eigen plezier, hondjes en ook varkentjes jurkjes en broekjes aan!

Ik vergeet nooit dat ik eens in Madrid was voor een congres over het Syndroom van Down en dat ik langs een slagerij liep. Daar lag een ontvelde big in de etalage, volgehangen met feestslingers en met een feesthoedje op! Het was gewoon niet om aan te zien.

Waar we dus naar moeten streven, is dat dieren weer een normale leeftijd bereiken en dus weer van ouderdom kunnen sterven, zodat in het collectieve veld van dieren nog gewéten wordt wat ouderdom is. Want dat raken ze kwijt. Je ziet bij al deze diersoorten, dat er meer miskramen voorkomen, omdat de angst voor incarnatie groter wordt. Je ziet ook steeds vaker pootzwakte, en dan nog niet eens in de ergste vorm, want die dieren zijn allang gedood.

Als dieren nog ergens normaal kunnen leven, houdt dat in hun collectieve veld nog het wéten open wat gezondheid en een normaal leven is, ook bij dieren die in erbarmelijke omstandigheden leven.

Eet verder weinig vlees en als je vlees eet, koop het dan bij "de Groene Weg". Dat is van dieren die op een natuurlijke manier hebben mogen leven. Gebruik ook liever biologische eieren, want een scharrelei komt van een scharrelkip, die niet écht scharrelt, maar met tienduizenden andere kippen op elkaar gepropt, in een enorme stal moet zien te overleven.

Het gaat erom bewustzijn te ontwikkelen over wat er met dieren gebeurt, zodat je ook vóelt dat je minder behoefte hebt om vlees te eten, omdat je het dier daarachter ziet.

En als je vlees eet, wees dan dankbaar tegenover het dier dat zich daarvoor geofferd heeft.

Die partij voor de dieren, bijvoorbeeld, zou echt meer zetels mogen hebben en het is werkelijk schandelijk, dat alle grote partijen helemaal níets over dierenwelzijn laten horen.

Ik heb zelf een aantal boekjes over dit onderwerp uitgebracht. Een heet: "Hebben varkens de pest aan ons gekregen?" De ander heet: "Koeioneert de mens de koe?"

We zijn nu bezig met een dik boek over de kip. Dat gaat heten: "Voelt de kip zich ook kiplekker?" Nee dus! En verder ook een boekje over de dierenrechten van het gedomesticeerde dier. Ik heb hierin de spirituele dierenrechten doorgegeven. Als je deze kennis met anderen deelt, zie je ook vaak dat mensen zich anders gaan opstellen.

Reactie: Ja maar, zeggen veel mensen dan vaak, vlees is gezond en je hebt het nodig.

Marieke:

Ik ben al heel lang vegetarisch en met mij velen, sommigen al vanaf hun jeugd. Je moet gewoon goed en verantwoord eten. Je hebt noten nodig en bonen en eiwitvervangende producten. Je eet gewoon andere producten en het is heerlijk eten. Mensen zijn vaak verbaasd hoe heerlijk vegetarisch eten smaakt als ze het krijgen voorgezet. En als je erg gehecht bent aan de vleessmaak, probeer dan eens 'quorn'. Dat smaakt bijna als kippenvlees, maar is een plantaardig product, een soort zwam. En als je erg houdt van spekjes in de stampot, is er een bepaalde broodsoort, dat je eerst in de tamari legt en daarna roostert in hete olie. Dat smaakt als spekjes. Je moet gewoon een beetje handig worden op dat gebied en dan kom je helemaal niets aan hartigheid tekort.

En verder kan je altijd nog uit voorzorg wat extra vitamine B12 nemen. Het komt er gewoon op neer de goede dingen te gebruiken en dat met een beetje gezond verstand te doen. En dat is zeker niet dat hap/snack voedsel, dat veel mensen tegenwoordig gebruiken. En je ziet ook, dat als mensen bewuster gaan eten, ze levensmiddelen gaan aantrekken waar wérkelijk meer voedingsstoffen in zitten. Kijk maar eens naar biologische sla. Gewone sla uit de supermarkt is daarmee niet te vergelijken, qua smaak en voedingswaarde.

Jules:

Je moet je daarbij ook realiseren, dat de energetische samenstelling van het vlees van vandaag de dag, van een heel andere orde is, dan van zijn oorspronkelijke staat.

Reactie:

Daar ben ik ook wel van overtuigd, maar ik vind dat we nog te massaal onze ogen sluiten voor wat mensen dieren aandoen. In de toekomst zal men veel meer vegetarisch moeten gaan eten, denk ik. Er is ook wel ergens het besef dat het zo niet langer kan doorgaan. Een oplossing, die ik hoorde, was, dat de industrie varkenslapjes wil produceren uit biologische kweekjes, of iets dergelijks. Dan kan je alsnog vlees eten, maar dan zonder dat dieren daar onder lijden.

Marieke:

Ik kreeg kortgeleden een uitnodiging van het TV-programma 'Llink', of ik in hun uitzending over de kip wilde komen spreken. Ik toen heb gezegd: "Dat wil ik wel doen, mits ik kan zeggen wat voor een dier de kip is, zodat iedereen weet waar ik het over heb."

En ik heb toen een prachtige beschrijving over de aard van de kip gegeven. Als je dat leest, dan ervaar je hoe fijnzinnig en speciaal de kip is. Ik kreeg die toestemming, maar ze hadden helaas geen zendtijd meer. Jammer. Maar als de tijd er rijp voor is, dan komt het wel naar buiten. Toen ik voor het eerst op de kip wilde werken, dachten de mensen om me heen: 'Marieke op een kip werken? Ze heeft nog nooit een kip van dichtbij gezien!'

Ik zei, dat dit niet nodig was, want dat ik desondanks er toch wel op zou kunnen werken. Maar men heeft toen toch maar eerst in Barneveld een complete rondleiding voor mij georganiseerd. Heel aardig. Daar heb ik toen alle methoden gezien waarop kippen gehouden worden. Op het moment dat ik de legbatterij inliep zag ik al direct, dat de slokdarm van de kippenen zó sterk tegen de luchtpijp wordt aangedrukt, dat ze continue aan een zuurstoftekort lijden. Naast mij liep een dierenarts, die al dertig jaar gespecialiseerd was in de kip en ook een grote naam in het buitenland heeft op dit gebied. Het was een heel aardige vrouw en ik zei tegen haar: "Kan daar niet iets aan gedaan worden?" Maar zij zei: "Dat kan helemaal niet. Een slokdarm kan niet tegen de luchtpijp aandrukt zitten en daardoor zuurstoftekort veroorzaken."

Maar ik bleef dat beeld maar zien en zei haar dat ook, en ook dat ik gewend was mijn beelden volstrekt te vertrouwen.

Oké, zei ze, dan doen we even een autopsie. Er lagen genoeg doodgepikte kippen in die legbatterij, dus ze haalde er een paar uit, doet autopsie, en....ik bleek dus gelijk te hebben! Ik had gewoon gelijk! Ze heeft dit toen vervolgens aan andere dierenartsen doorgegeven, want dat ik dit had waargenomen had grote indruk op haar gemaakt.

En dat gebeurt er dus als je je met dat collectieve veld van miljoenen kippen verbindt. Je ziet dan wat het met een kuikentje doet, als dat geboren wordt onder lampen, in plaats van onder de kloek.

Het is ook een prachtige ervaring, want ik word dan zelf ook haast een kloek, omdat ik op dat moment zo'n diepe verbinding heb met dat veld. De kloek schuift dus met haar lichaam haar eieren steeds van binnen naar buiten, zodat alle eieren goed warm worden. Er wordt ook een soort van energieveld tussen die kuikentjes en de kloek opgebouwd, doordat de kloek steeds met die eieren bezig is. En het zijn dus geen vereenzaamde kuikentjes als die eierschalen openbreken. Maar als je dan de kuikens ziet, die onder die lampen uit hun eieren komen! Dat zijn gewoon verdoolde baby'tjes, kun je rustig zeggen. Het is echt vréselijk! Ik ben daar toen ontzettend door van slag geweest.

Ik heb tijdens die rondleiding ook vrijgegeven wat een kip voelt als zijn snavel wordt afgebrand. En wat het betekent voor een kip, als hij als kuikentje in zes

weken tijd van 80 gram naar 1,5 kilo moet groeien. Bij veel kuikens knappen de organen dan gewoon uit elkaar, maar dat is bij de bedrijfsvoering al ingecalculeerd, want het aantal kippen dat dit allemaal overleefd, dekt in voldoende mate dit bedrijfsverlies. Als wij dat met onze baby's zouden doen, dan zouden onze baby's in zes weken tijd 120 kilo wegen!

Het is echt verschrikkelijk wat ze daar uithalen! En het erge is, dat wij dat in Nederland tolereren. Dat vind ik dus écht heel vreselijk! Ik zeg wel eens: "We hebben geen tweede wereldoorlog meer en ook geen concentratiekampen, maar alles wat we in ons onderbewustzijn nog niet verwerkt hebben, werkt zich uit via de dieren."

En ik heb echt het gevoel dat het mogelijk moet zijn dit te veranderen, maar niet door er alleen maar zachtjes over te spreken. Ik ben niet iemand van de harde actie, maar wat ik weet zal ik niet onder de tafel schuiven.

Vraag:

Ik wilde wat vragen over dat vogelvirus, waarover je nu zoveel in de media hoort. Heeft dat hier ook mee te maken en wil dat ons wat te zeggen?

Marieke:

Ja, dat heeft er zeker mee te maken. Toen ik op de kip werkte was de vogelpest nog niet losgebarsten, maar mijn begeleiders waarschuwden me al, dat er iets heel catastrofaals stond aan te komen. Omdat de kippen zich zó onteigent voelen in wat ze zijn, zullen er ook massaal ziektes tot ontwikkeling gaan komen, zodat wij van ze af gaan blijven. Niet alleen bij kippen, maar in de toekomst ook bij andere consumptiedieren. Maar daar gaan ik weet niet hoeveel dieren aan opgeofferd worden.

Wij hebben echt een grens overschreden ten opzichte van hen en ondanks het feit, dat er bij deze consumptiedieren een offerbereidheid is om tot voedsel te dienen. Maar níet zoals wij het nu doen, niet in díe mate. Niet al die jonge mannelijke dieren maar gewoon afslachten, of op andere manieren vernietigen. Wij zijn gewoon voor God aan het spelen. Het echt verschrikkelijk!

Vraag:

Werkt het soms ook niet zo, dat als je ergens geen aandacht aan schenkt, dus er niet op reageert, het dan ook gewoon wegebt? Bijvoorbeeld, een half jaar geleden heb ik mij vreselijk druk gemaakt over het bericht dat er een politieke pedofielenpartij in het leven zou worden geroepen. Ik dacht, waar zijn we in Godsnaam mee bezig? Het stond zelfs in de Italiaanse kranten. Op een gegeven

moment zag ik posters hangen met het opschrift: "Mensen, het gaat door en niemand reageert! Zwijgen is dus toestemmen!"

Toen dacht ik bij mezelf, verdorie, niemand staat ertegen op, ik hoor helemaal geen protest, er gebeurt helemaal niets in Nederland, zelfs geen krantenartikel. Ik las wel dat er 3 partijen waren die officieel dat pedofieleninitiatief voor de rechter hadden gedaagd, en dat de rechter hun protest niet ontvankelijk had verklaard, maar had gezegd: "nee hoor, het mag wel." Dat vond ik onbegrijpelijk.

Vervolgens heb ik er nooit meer iets over gehoord. En nu zijn er opnieuw verkiezingen en ik bedenk me net, dat je er ook nu niets meer over hoort. Het is gewoon wég.

Reactie:

Er zijn wel heel veel e-mail acties geweest, ja heel veel.

Marieke:

Waar het dus steeds weer om gaat - en nu breng ik de vraag weer terug naar jou – als we door een bepaald onderwerp tot in ons hart zijn geraakt, in hoeverre praten wij dan hierover met anderen? In hoeverre zijn wij bereid er zélf iets aan te gaan doen. Jouw vraag was: 'ik lees er niets meer over in de krant, is er wel iets mee gebeurd?'

Maar jij had bij wijze van spreken ook degene geweest kunnen zijn, die een krant had aangeschreven voor een publieke discussie. Dát is: gaan stáán. Wat zou er dus gebeuren als we serieus gaan staan voor zaken die ons ongerust maken?

Reactie:

Ja, maar mijn vraag is of, als je dat dus niet doet, net zoals bij wijze van spreken bij negatief gedrag van kinderen, je negeert het een beetje, niet teveel aandacht aan schenken en het waait wel over. Werkt dat ook zo?

Marieke:

Nou, als er geen reactie komt, als er geen tegenwicht geboden wordt, dan geef je wel ruimte aan een dergelijke groepering, volgens mij.

We kennen allemaal de voorbeelden uit de Tweede Wereldoorlog. De kennis over wat er gaande was is toen ook langzaam gegroeid, internationaal, maar we hebben ons ook toen voornamelijk in stilzwijgen gehuld, in de hoop dat het allemaal wel zou meevallen. Wat het niet deed!

Dus het punt is, als een bepaalde groepering zich krachtig manifesteert, overtuigd van hún gelijk, en anderen gaan daar diffuus mee om, dan creëer je een onevenwichtigheid. Maar een ander punt is, is dat de belevingsvelden en ervaringen van andere mensen, hoe schandalig ze ook mogen zijn, hierdoor wél zichtbaar worden. En dat is ook belangrijk.

En er zijn dus toch veel acties tegen dat initiatief geweest en is het die beweging niet gelukt om een partij op te richten, gewoon omdat iedereen dat te gek voor woorden vond.

Vraag:

U had het daarnet over de toegenomen informatiestromen. Maar dat heeft ook tot gevolg dat we duizenden problemen elke dag op tafel krijgen. En aan ieder probleem op zich zou je een heel leven kunnen wijden. Hoe voorkom je nu dat je, door je hart voor alles te openen, alleen maar heel moe wordt?

Marieke:

Ja, dat is een heel goede vraag. Dat vraagt echt een intern onderzoek in jezelf over waar jij je het meest wezenlijk door geraakt voelt en waarbij je ook van binnenuit voelt, dat jij daar iets aan zou willen veranderen. Dat kan iets heel dicht bij huis zijn, maar het kan ook iets zijn dat verder weg ligt.

Iemand, die ik van zeer nabij gekend heb, woont momenteel in een heel ander werelddeel en heeft daar een tehuis opgezet waar op dit moment ongeveer 80 weeskinderen in verblijven. Dat is dus niet bepaald dichtbij, maar die had echt de drive om daar naar toe te gaan. Sommigen zoeken het dichterbij huis, in de familie, of in de straat waar ze wonen. Maar je moet in je hart voelen, dat jij daar iets wenst te doen. En dat kun je nooit op alle thema's tegelijk, want dan zou je vele levens tegelijkertijd moeten leven. Kijk dus bewust naar wat je raakt: naar b.v. kindweldzijn, dierenweldzijn, of het weldzijn van ouderen. Kun je iets betekenen in je regio, dan wel landelijk, of gaat het internationale weldzijn je speciaal ter harte?. Heeft het te maken met honger, met watersnood, met klimaatsveranderingen? Etc. etc.

Probeer te voelen waar je hoogste prikkel ligt, daar ligt vaak je roeping.

Vraag:

Je hoort wel eens zeggen, dat een kind het product is van zijn omgeving. En daar zit veel waarheid in, want anders wordt dat niet gezegd. En ik denk dan ook wel eens: iedere dag krijg je de gelegenheid om te reageren op een stelling, in een radio- of TV-programma, en gelukkig zijn er ook veel mensen die reageren, en die dus ópstaan, zoals jij dat uitdrukt. Maar ik denk dan zelf wel

eens van, ja, laat ik maar niet bellen, omdat anderen dat wel doen. Want als er iets speelt in de samenleving, dan worden daar toch altijd wel reacties op gegeven.

En daarom is het goed om te horen, zoals hier vanavond, dat het persoonlijke en het maatschappelijke gevoel van betrokkenheid heel goed valt te combineren.

Maar we hebben niet geleerd om dat naar buiten toe te tonen, want juist als je in de openbaarheid treedt kun je ook de maatschappij een beetje veranderen. Maar wij hebben niet echt geleerd om voor onze mening uit te komen. Toch moet ik ook zeggen, er zijn miljoenen mensen opgestaan tegen de invasie in Irak, en dat is toch een actie geweest waar we nu nog de koude rillingen van krijgen. Maar soms zijn andere krachten nog sterker, ook al staan er nog zoveel mensen op.

Marieke:

Ja, de optelsom van een samenleving creëert de leiders en de inhoud van het beleid. Kijk naar Amerika. Ondanks dat er in Amerika heel veel verzet is tegen Bush, vormt hij toch de optelsom van die samenleving. En dat geldt ook voor onze eigen politici. Of je het dus met hun eens bent, of niet, zij zijn het resultaat van onze samenleving en laten zien hoe ons bewustzijn zich manifesteert. En dat betekent, dat iedere deelnemer aan een bepaalde samenleving bijdraagt aan de kleuring van het totaal.

En het is dus gewoon zo, dat als je jezelf verschuilt en je eigen leven leidt, met alle begrip van dien, en niet echt opkomt voor wat voor jou wezenlijk is, je dan ook de kleuring van die maatschappij niet zal veranderen. En het zit vaak in van die heel kleine dingen. In het voedsel dat je koopt. In hoe je om gaat met energie. Hoe je je verbindt met mensen, en of je al of niet de bereidheid hebt om je in bepaalde maatschappelijke onderwerpen te verdiepen. Het is allemaal wat je er zelf van wenst te maken. Maar het níet doen scheidt ruimte voor anderen die het wél doen, en die zich daardoor ruimte kunnen toe-eigenen, die eigenlijk jou zou kunnen toebehoren.

Overall dus waar jij je niet toont, mag je ervan uitgaan dat anderen jouw persoonlijke ruimte innemen. Het kan een politieke leider zijn, het kan iemand zijn die voor heel andere waarden staat, dan jij.

Ikzelf heb bijvoorbeeld veel hart voor dierenwelzijn. En er zijn in Nederland een aantal goede organisaties die zich daarmee bezighouden. Toch kan je rustig zeggen - wij moeten veel reizen, dus we moeten nogal eens buitenshuis eten - dat een doorsnee restaurant niet veel meer te bieden heeft, dan een

mozzarellasalade. En dat, al heeft een restaurant wel 150 gerechten op de kaart staan, het vegetarische menu meestal maar uit 1 of 2 gerechten bestaat.

Dat getuigt toch van een behoorlijke hardleersheid bij de restauranthouders, kun je wel zeggen. Van mij mag iedereen vlees eten als hij daarvoor kiest. Maar het niet open staan voor mensen die dat niet doen, is in sommige situaties echt te erg. Dan krijg je bijvoorbeeld de vraag: "Houdt u wel van vis?"

Zo met het idee van, we serveren ook vis, dus we koken vegetarisch. Nou echt, af en toe valt mijn mond open.

Er zijn hier in Nederland heel veel dierenliefhebbers, maar in de horeca lijkt dat niet te zijn doorgedrongen. Er zijn restaurants die dat besef wel hebben, maar die zijn zeldzaam.

Ik ken een paar varkensboeren, die het samen heel slim bekeken hebben. Ze wilden liever ook biologisch varkensvlees aan restaurants leveren, omdat ze zelf moeite kregen met de manier waarop ze met varkens om moesten gaan. Ze hebben nu een secretaresse in dienst genomen en haar laten ze nu in heel Limburg allerlei restaurants opbellen en vragen, of ze voor een kleine meerprijs biologisch varkensvlees af willen nemen. En dat lukt, omdat deze boeren hier zélf voor kiezen. "Wij wilden ook anders", zeiden ze, "maar we kregen eigenlijk niet de kans, dus moesten we zelf initiatieven ondernemen. En voor iedere keer als een restaurant daar 'ja' tegen zegt, kunnen we een aantal varkens op een diervriendelijker manier houden."

Dit is gewoon een klein voorbeeld van mensen, die zeggen: oké, ik zit in een bepaalde branche, maar ik wil het anders aanpakken en hoe doe ik dat? En daar dan zelf ook actie op ondernemen. Het kán.

Vraag:

Kun je iets zeggen over het collectieve bewustzijn in de wereld? Waar staan we nu precies? Worden we nog alleen maar in bedwang gehouden door wetten en regels?

In hoeverre komt dat allemaal binnen in ons zielenleven en wat komt er nu werkelijk vanuit onze intuïtie? Op dit moment zou ik allerlei dingen kunnen aanhalen, zoals dat we Met Oud en Nieuw in ons landje weer net zo vrolijk bezig zijn met miljoenen euro's aan vuurwerk zomaar voor niets de lucht in te schieten.

Ik bedoel daar alleen maar mee te zeggen, waar zijn we eigenlijk mee bezig?

Marieke:

Mijn gevoel is, zoals ik het zelf intuïtief beleef, dat we nu in een periode leven waarin het er heel erg op aan gaat komen, maar de rek is niet groot. Dit is een periode waarin heel belangrijke, fundamentele, beslissingen genomen moeten worden, om het welzijn van het leven op aarde te behoeden, inclusief dat van onszelf. Iedere dag waarop mensen daar niet voor gaan staan, wordt het verlies daarin groter. Dat betekent, dat als mensen teveel gericht blijven op hun persoonlijk leven alleen, er kansen gemist worden.

Je kunt zeggen: op dit moment beschikken wij mensen over een bepaald niveau van bewustzijn waarbinnen meer mogelijk is, dan waarmee nu gewerkt wordt. Maar als die inzichten er dus wél zijn, maar wij ons toch bewust ervan afwenden, dan zal steeds duidelijker zichtbaar gaan worden hoe onverantwoord we ons gedragen, en zullen we de gevolgen van dat gedrag onder ogen moeten zien, zodat we alsnog gaan beseffen dat we wel móeten veranderen.

En ik prefereer veranderingen, die bewust en ruim op tijd worden aangegaan, en niet op het moment suprème als er al calamiteiten gaande zijn. Om deze te voorkomen moet je tijdig reflecteren en niet pas als het al uit de hand loopt.

De mens zou er ook al meer aan toe kunnen zijn, wanneer men minder gericht was op het eigen wel en wee. Aan de andere kant denk ik: het is wat het is. Als het collectieve veld niet ruimer is dan dit, dan zullen er beslist andere scenario's klaar liggen waar weer van geleerd kan worden. Maar om het zomaar te zien gebeuren, zonder tegenwicht aan te bieden... ik zou niet trouw zijn aan mezelf als ik daar zomaar in mee ga.

Omdat ik paranormaal begaafd ben krijg ik soms heel levendige beelden van dingen te zien, die er niet om liegen. En áls het me dan al eens lukt door te dringen in de wetenschappelijke wereld, of soms op een ministerie, en ik vertel wat ik waarneem, en ik word daarop getest door topdeskundigen op dat gebied, en een consult van één uur op vier uur uitloopt, omdat alles wat ik zeg blijkt te kloppen en zij dat niet kunnen begrijpen, omdat ik op hun vakgebied niet geschoold ben, dan gebeurt daar iets.

Want ik, als leek, geef aan wat er aan de hand is, door middel van de beelden die ik zie, en waar zij geen rekening mee houden, omdat ze daar nooit serieus naar hebben gekeken, en waardoor ze kansen laten liggen, om dat eens grondig aan te pakken.

Maar wat ik heb gezegd en heb waargenomen, moet eerst door dat logge apparaat van een departement, of onderzoekscommissie heen. Hopelijk dat er dan adviezen voor de regering uitrollen. Verder rest je niets anders dan maar af te wachten wat daar dan het resultaat van zal zijn.

Het punt is, dat eigenlijk best veel mensen wel weten wat er aan de hand is, maar dat de onderlinge verbindingslijnen daar niet deugen, en al helemaal niet wat betreft hoe te handelen bij calamiteiten. Ik zie, dat toppers op wetenschappelijk niveau, vaak de feitelijke situaties ter plekke niet kennen en alleen vanaf de tekentafel hun berekeningen maken. Dat vind ik wel het meest schrijnende wat ik tegenkom.

Er is zeer veel kennis op wetenschappelijk gebied, maar de feitelijke situaties van dichtbij kennen? Het lijkt net alsof dat niet meer thuishoort in die wereld. Het lijkt wel alsof wat men weet door middel van berekeningen, niet meer gekend wordt op basis van persoonlijk onderzoek ter plekke. Dat vind ik heel angstig. Als je dus als buitenstaander die wereld binnentreedt, omdat je door je paranormale vermogens zaken tot in details kunt blootleggen waar zij al jarenlang onderzoek op verrichten - maar dit alleen maar aan de tekentafel blijven doen - ja, dan val ik steil achterover....

Ik denk dat het nu toch echt tijd wordt voor een heel intensieve samenwerking bij deze mensen.

Terugkomend op jouw vraag: deze tijd is niet meer een tijd van afwachten. Mensen die kunnen gaan staan in wie ze zijn en ruim baan willen geven aan de persoonlijke oproep tot verantwoordelijkheid die zij daarvoor voelen, kunnen nu iets heel belangrijks betekenen. En het gaat er niet om of je veel kunt doen, als je maar doet wat je kan doen.

En wat ik daar nog aan wil toevoegen is: als je dit wérkelijk doet, naar eigen vermogen, dan zal je gaan ervaren, dat je daar meer energie uithaalt, dan in het níet te doen. Dat is echt heel belangrijk om te weten, ook al zal het niet altijd even gemakkelijk zijn. Je haalt er méér energie uit, dan als je je vermogen tot een persoonlijke bijdrage op dit gebied onderdrukt. En dat vergeten we vaak.

Vraag: Zou u nog een paar handige tips kunnen geven wat betreft daadkrachtig in het leven staan?

Marieke:

Oh ja! En heel praktische!

Het belangrijkste is als je daadkrachtig wilt worden, dat je dit nooit vanuit verzet, of verdediging doet. Je geeft alleen maar vrij wat je ervaart en als je daar gevoelens bij hebt mag je die gerust tonen, dat zie je hier ook aan mij. Maar je valt niemand aan. Héél belangrijk! Want als je vanuit verzet gaat handelen, krijg je verdediging als antwoord terug. En dat schiet niet op. Ten tweede moet je het idee los laten, dat als je veranderingen wilt bewerkstelligen, dit een gemakkelijk te belopen paadje is. Het vraagt veel

zachtmoedigheid en geduld, wat vooral een kwaliteit is van het vrouwelijke oerprincipe, maar waar ook mannen natuurlijk over beschikken. Het houdt in, dat je in staat bent én over het oneindige geduld beschikt, om keer op keer en steeds maar weer opnieuw, te gáán voor waar je in gelooft. Zo ja, dan is de tijd je medestander! En door de lengteduur van je volharding zal je innerlijke verandering ook echt blijvend zijn. Niet als je het maar even doet.

Er zijn in deze tijd veel wezenlijke en blijvende veranderingen nodig, omdat de wereld, zoals het zich nu laat aanzien, niet gebaat is bij snelle, oppervlakkige oplossingen. Maar je hebt daarbij medestanders nodig, die van goede wil zijn. Want als je met elkaar, op een zichtbare manier, en zonder iets of iemand aan te vallen, je ongerustheid toont en kijkt waar je dáádwerkelijk iets kunt betekenen, kan dat een wereld van verschil opleveren. Want mensen die stáán en zichtbaar hun ongerustheid en betrokkenheid tonen, die ráken iets bij anderen, dat heeft altijd effect. Dat is dus mijn advies.